

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

66. årgang

11. september 2023

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2023/C 321/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2023/C 321/02	Sag C-376/20 P: Domstolens dom (Store Afdeling) af 13. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod CK Telecoms UK Investments Ltd, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og EE Ltd (Appel – konkurrence – forordning (EF) nr. 139/2004 – kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser – mobile telekommunikationstjenester – afgørelse, hvorved en fusion erklæres uforenelig med det indre marked – oligopolistisk marked – betydelig hindring for effektiv konkurrence – ikke-koordinerede virkninger – bevisniveau – Europa-Kommissionens skønsmargen vedrørende økonomiske spørgsmål – grænser for domstolskontrollen – retningslinjer for horisontale fusioner – faktorer, der er relevante for at påvise en betydelig hindring for effektiv konkurrence – begreberne »betydelig konkurrencemæssig faktor« og »nære konkurrenter« – nærhed i konkurrencen mellem parterne i fusionen – kvantitativ analyse af fusionens virkninger i forhold til priserne – effektivitetsgevinster – urigtig gengivelse – klagepunkt rejst af Den Europæiske Unions Rets af egen drift – ophævelse)	2
---------------	---	---

2023/C 321/03	Forenede sager C-615/20 og C-671/20, YP m.fl. (Ophævelse af immunitet og suspension af en dommer) m.fl.: Domstolens dom (Store Afdeling) af 13. juli 2023 — straffesag mod YP m.fl. (C-615/20) og M.M. (C-671/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Okręgowy w Warszawie — Polen) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU — retsstat — effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten — dommeres uafhængighed — EU-rettens forrang — artikel 4, stk. 3, TEU — forpligtelse til loyalt samarbejde — ophævelse af strafferetlig immunitet for suspension af en dommer fra tjeneste bestemt af Izba Dyscyplinarna (disciplinær-afdeling) ved Sąd Najwyższy (øverste domstol, Polen) — denne afdelings manglende uafhængighed og upartiskhed — ændring i sammensætningen af dommerkollegiet ved den ret, der skal påkende en sag, hvis påkendelse hidtil har været tildelt til denne dommer — forbud over for nationale retsinstanser mod at rejse tvivl om lovmæssigheden af en retsinstans, skade dens funktion eller bedømme lovligheden eller virkningen af dommeres udnævnelse eller disses dømmende myndighed under disciplinærstrafansvar — forpligtelse til, for de pågældende retsinstanser og de kompetente organer for udpegning af og ændring i sammensætning af dommerkollegier, at undlade at anvende foranstaltninger bestående i ophævelse af immuniteten og suspension af den pågældende dommer fra tjeneste — disse retsinstansers og organers forpligtelse til at undlade at anvende nationale bestemmelser, der fastsætter de nævnte forbud)	3
2023/C 321/04	Forenede sager C-363/21 og C-364/21, Ferrovienord m.fl.: Domstolens dom (Første Afdeling) af 13. juli 2023 — Ferrovienord SpA mod Istituto Nazionale di Statistica — ISTAT (C-363/21), og Federazione Italiana Triathlon mod Istituto Nazionale di Statistica — ISTAT og Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-364/21) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte dei Conti — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU — medlemsstaternes forpligtelse til at tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten — økonomisk politik — forordning (EU) nr. 549/2013 — det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Den Europæiske Union (ENS) — direktiv 2011/85/EU — krav til medlemsstaternes budgetmæssige rammer — national lovgivning, der begrænser revisionsrettens kompetence — effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet — artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)	4
2023/C 321/05	Sag C-426/21, Ocilion IPTV Technologies: Domstolens dom (Første Afdeling) af 13. juli 2023 — Ocilion IPTV Technologies GmbH mod Seven.One Entertainment Group GmbH og Puls 4 TV GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Tyskland) [Præjudiciel forelæggelse — intellektuel ejendomsret — ophavsret i informationssamfundet — direktiv 2001/29/EF — artikel 3 — retten til overføring til almenheden — artikel 5, stk. 2, litra b) — »privatkopieringsundtagelse« — udbyder af en »Internet Protocol Television«-tjeneste (IPTV) — adgang til beskyttet indhold uden rettighedshavernes tilladelse — online-videooptager — offline replay — de-duplikationsteknik]	5
2023/C 321/06	Sag C-757/21 P: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 13. juli 2023 — Nichicon Corporation mod Europa-Kommissionen (Appel — Rettens bekræftelse af, at en dom er autentisk — artikel 118 i Rettens procesreglement — genpart af den dom, der skal forkyndes — dommernes underskrift — karteller — artikel 101 TEUF — markedet for elektrolytiske kondensatorer af tantal og aluminium — aftaler og samordnet praksis vedrørende flere aspekter af priser — begrebet overtrædelse »med konkurrencebegrænsende formål« — Europa-Kommissionens bevisbyrde — erklæringer fra virksomheder — troværdighed — en konkurrencebegrænsende adfærds geografiske rækkevidde — samlet og vedvarende overtrædelse — bøde — beregning af grundbeløbet — afsætning, der skal tages i betragtning — formildende omstændigheder — fuld prøvelsesret)	6
2023/C 321/07	Sag C-759/21 P: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 13. juli 2023 — Nippon Chemi-Con Corporation mod Europa-Kommissionen (Appel — Rettens bekræftelse af en dom — artikel 118 i Rettens procesreglement — genpart af den dom, der skal forkyndes — dommernes underskrift — karteller — artikel 101 TEUF — markedet for elektrolytiske kondensatorer af tantal og aluminium — aftaler og samordnet praksis vedrørende flere aspekter af priser — begrebet overtrædelse »med konkurrencebegrænsende formål« — Europa-Kommissionens bevisbyrde — en konkurrencebegrænsende adfærds geografiske rækkevidde — samlet og vedvarende overtrædelse — bøde — beregning af grundbeløbet — afsætning, der skal tages i betragtning — formildende omstændigheder — fuld prøvelsesret)	7

2023/C 321/08	Sag C-765/21, Azienda Ospedale-Università di Padova: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. juli 2023 — D.M. mod Azienda Ospedale-Università di Padova (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale ordinario di Padova — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — folkesundhed — national lovgivning, der pålægger sundhedspersoner en vaccinationspligt — udelukkelse af personale, der nægter at lade sig vaccinere, fra arbejdet uden løn — forordning (EF) nr. 726/2004 — humanmedicinske lægemidler — covid-19-vacciner — forordning (EF) nr. 507/2006 — gyldigheden af markedsføringstilladelser på særlige vilkår — forordning (EU) 2021/953 — forbud mod forskelsbehandling mellem vaccinerede og ikke-vaccinerede personer — afvisning)	7
2023/C 321/09	Sag C-35/22, CAJASUR Banco: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 13. juli 2023 — CAJASUR Banco S.A. mod JO og IM (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Audiencia Provincial de Malaga — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 93/13/EØF — urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler — artikel 6, stk. 1 — almindelige betingelser i en aftale om lån med pant i fast ejendom, som de nationale domstole har erklæret ugyldig — søgsmål — bekræftende genmæle inden indgivelse af svarskrift — nationale bestemmelser, der kræver, at en forbruger foretager en udenretslig henvendelse til den pågældende erhvervsdrivende med henblik på ikke at blive pålagt at betale sagsomkostningerne — princippet om god retspleje — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse)	8
2023/C 321/10	Forenede sager C-73/22 P og C-77/22 P: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 13. juli 2023 — Grupa Azoty S.A., Azomureş SA og Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Alloedapis mod Europa-Kommissionen (C-73/22 P), Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group NV m.fl. mod Dralon GmbH og Europa-Kommissionen (C-77/22 P) (Appel — statsstøtte — retningslinjer for visse statsstøtteforanstaltninger som led i systemet for handel med kvoter for drivhusgasemissioner — støtteberettigede erhvervssektorer — udelukkelse af sektoren for fremstilling af gødningsstoffer og nitrogenprodukter — annulationssøgsmål — formaliteten — fysiske og juridiske personers søgsmålsadgang — artikel 263, stk. 4, TEUF — betingelse om, at sagsøgeren skal være umiddelbart berørt)	9
2023/C 321/11	Sag C-87/22, (Ulovlig fjernelse af barnet): Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 13. juli 2023 — TT mod AK (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht Korneuburg — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse — kompetence vedrørende forældreansvar — forordning (EF) nr. 2201/2003 — artikel 10 og 15 — henvisning til en ret i en anden medlemsstat, der er bedre egnet til at behandle sagen — betingelser — ret i den medlemsstat, som barnet ulovligt er blevet fjernet til — Haagerkonventionen af 1980 — barnets bedste)	10
2023/C 321/12	Sag C-106/22, Xella Magyarorszá: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. juli 2023 — Xella Magyarorszá Épitőanyagipari Kft. mod Innovációs és Technológiai Miniszter (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Törvényszék — Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse — frie kapitalbevægelser — etableringsfrihed — forordning (EU) 2019/452 — en medlemsstats lovgivning om indførelse af en mekanisme til screening af udenlandske investeringer i hjemmehørende virksomheder, der anses for »strategiske« — afgørelse truffet på grundlag af denne lovgivning, der forbyder et hjemmehørende selskabs erhvervelse af samtlige kapitalandele i et andet hjemmehørende selskab — erhvervet virksomhed, der anses for »strategisk«, fordi dens hovedaktivitet vedrører minedrift til udvinding af visse basisråstoffer såsom grus, sand og ler — erhvervende virksomhed, der anses for en »udenlandsk investor«, fordi den indgår i en concern, hvis øverste holdingselskab har hjemsted i et tredjeland — skade eller risiko for skade for medlemsstatens nationale interesser, offentlige sikkerhed eller offentlige orden — mål om at sikre forsyningssikkerheden for basisråmateriale til byggesektoren, navnlig på regionalt plan)	11
2023/C 321/13	Sag C-134/22, G GmbH: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. juli 2023 — MO mod SM som kurator i konkursboet G GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesarbeitsgericht — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — kollektive afskedigelser — direktiv 98/59/EF — information og konsultation — artikel 2, stk. 3, andet afsnit — forpligtelse pålagt en arbejdsgiver, der påtænker at foretage kollektive afskedigelser, til at sende en genpart af de oplysninger, der er sendt til arbejdstagernes repræsentanter, til den kompetence offentlige myndighed — formål — konsekvenser af en manglende opfyldelse af denne forpligtelse)	11
2023/C 321/14	Sag C-136/22 P: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 13. juli 2023 — Debregeas et associés Pharma (D & A Pharma) mod Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA) (Appel — humanmedicinske lægemidler — forordning (EF) nr. 726/2004 — Det Europæiske Lægemiddelagenturs (EMA) afgørelse om nedlæggelse af en videnskabelig rådgivende gruppe — annulationssøgsmål anlagt af ansøgeren om en markedsføringstilladelse — formaliteten — søgsmålsinteresse — en eksisterende og faktisk interesse, der kan følge af en anden retssag — betingelser)	12

2023/C 321/15	Sag C-180/22, Mensing II: Domstolens dom (Første Afdeling) af 13. juli 2023 — Finanzamt Hamm mod Harry Mensing (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 311 ff. – særordninger for kunstgenstande – fortjenstmargenordningen – afgiftspligtige videreforhandlere – levering af kunstgenstande foretaget af kunstneren eller dennes retssuccessorer – transaktioner inden for Fællesskabet – ret til fradrag af afgift, der er betalt i tidligere led)	13
2023/C 321/16	Sag C-265/22, Banco Santander (Henvisning til et officielt indeks): Domstolens dom (Niende Afdeling) af 13. juli 2023 — ZR og PI mod Banco Santander, SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – aftaler om lån mod pant i fast ejendom – kontraktvilkår, der fastsætter en variabel rentesats – referenceindeks baseret på de årlige omkostninger i procent (ÅOP) for lån mod pant i fast ejendom, som kreditinstitutter yder – indeks, der er fastlagt ved en regelfastsættende eller administrativ retsakt – angivelser i retsaktens præambel – kontrol vedrørende kravet om gennemsigtighed – vurdering af, om der foreligger misbrug)	13
2023/C 321/17	Sag C-313/22, ACHILLEION: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 13. juli 2023 — Achilleion Anonymi Xenodocheiaki Etaireia mod Elliniko Dimosio (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Elegktiko Synedrio — Grækenland) (Præjudiciel forelæggelse – strukturfonde – Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) – medfinansiering – forordning (EF) nr. 1260/1999 – artikel 30, stk. 4, og artikel 39, stk. 1 – varigheden af investeringsoperationer – »væsentlig ændring« af en medfinansieret investeringsoperation – tilbagesøgning af støtte, hvis den virksomhed, der er genstand for operationen, overdrages – betydningen af de særlige omstændigheder i forbindelse med denne overdragelse)	14
2023/C 321/18	Sag C-344/22, Gemeinde A: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 13. juli 2023 — Gemeinde A mod Finanzamt (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland) [Præjudiciel forelæggelse – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 2, stk. 1, litra c) – levering af ydelser mod vederlag – offentligtretlige organer – kommune, der opkræver en kuraftgift for tilrådighedsstillelse af kurfaciliteter, som alle har adgang til]	15
2023/C 321/19	Sag C-107/23 PPU, Lin: Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. juli 2023 — straffesag mod C.I., C.O., K.A., L.N. og S.P. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Braşov — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af Unionens finansielle interesser – artikel 325, stk. 1, TEUF – BFI-konventionen – artikel 2, stk. 1 – forpligtelse til at træffe effektive og afskrækkende foranstaltninger for at bekæmpe svig, der skader Unionens finansielle interesser – forpligtelse til at fastsætte strafferetlige sanktioner – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – alvorlig momssvig – forældelsesfrist for strafansvar – en forfatningsdomstols dom, hvorved en national bestemmelse, der omhandler grunde til afbrydelse af denne frist, er blevet erklæret ugyldig – systemisk risiko for straffrihed – beskyttelse af de grundlæggende rettigheder – artikel 49, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – det strafferetlige legalitetsprincip – krav om forudsigelighed og nøjagtighed i straffeloven – princippet om anvendelse med tilbagevirkende kraft af en mildere straffebestemmelse (lex mitior) – retssikkerhedsprincippet – national norm til beskyttelse af grundlæggende rettigheder – en medlemsstats retsinstitutters forpligtelse til at undlade at anvende denne medlemsstats forfatningsdomstols og/eller øverste domstols domme, såfremt de ikke er i overensstemmelse med EU-retten – dommeres disciplinære ansvar ved manglende efterlevelse af disse domme – princippet om EU-retten forrang)	16
2023/C 321/20	Sag C-665/21 P: Domstolens kendelse (Ottende) af 10. maj 2023 — MKB Multifunds BV mod Europa-Kommissionen og Kongeriget Nederlandene [Appel – artikel 181 i Domstolens procesreglement – statsstøtte – angivelig statsstøtte indrømmet af en medlemsstat til en fond af holdingfonde – Europa-Kommissionens foreløbige undersøgelse – kommissionsafgørelse, hvorved det fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte – annulationsøgsmål – formaliteten – forordning (EU) 2015/1589 – artikel 1er, litra h) – begrebet »interesseret part«]	17
2023/C 321/21	Sag C-55/23, Jurtukała: Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 17. juli 2023 — PA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie — Polen) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – besvarelse, der klart kan udledes af retspraksis – kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og indførelse af et europæisk arvebevis – forordning (EU) nr. 650/2012 – artikel 10, stk. 1, litra a) – subsidier kompetence – artikel 267 TEUF – forpligtelse til at respektere instrukser fra en højere ret)	18

2023/C 321/22	Sag C-94/23 P: Appel iværksat den 20. februar 2023 af Puma SE til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 7. december 2022 i sag T-623/21 — Puma SE mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret	18
2023/C 321/23	Sag C-270/23 P: Appel iværksat den 25. april 2023 af Topcart GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 15. februar 2023 i sag T-8/22, Topcart GmbH mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret	19
2023/C 321/24	Sag C-336/23, HP — Hrvatska pošta: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Visoki upravni sud Republike Hrvatske (Kroatien) den 26. maj 2023 — HP — Hrvatska pošta d.d. mod Povjerenik za informiranje	19
2023/C 321/25	Sag C-337/23, APS Beta Bulgaria og Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sofiyski rayonon sad (Bulgarien) den 29. maj 2023 — »APS beta Bulgaria« EOOD og »Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia« AD	20
2023/C 321/26	Sag C-343/23 P: Appel iværksat den 31. maj 2023 af Jean-Marc Colombani til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 22. marts 2023 i sag T-113/22, Colombani mod EU-Udenrigstjenesten	22
2023/C 321/27	Sag C-347/23, Zabitoń: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 2. juni 2023 — LB og JL mod Getin Noble Bank S.A.	23
2023/C 321/28	Sag C-348/23, BNP Paribas Bank Polska: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 5. juni 2023 — KCB og MB mod BNP Paribas Bank Polska S.A.	23
2023/C 321/29	Sag C-367/23, Artemis security: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 9. juni 2023 — EA mod Artemis security	24
2023/C 321/30	Sag C-370/23, Mesto Rimavská Sobota: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Slovakiet) den 13. juni 2023 — Mesto Rimavská Sobota mod Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky	24
2023/C 321/31	Sag C-371/23, Mercedes-Benz Group: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Duisburg (Tyskland) den 13. juni 2023 — HT mod Mercedes-Benz Group AG	25
2023/C 321/32	Sag C-387/23, BUL INS: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sofiyski rayonon sad (Bulgarien) den 26. juni 2023 — ZD »BUL INS« AD mod PV	26
2023/C 321/33	Sag C-389/23, Bulgarfrukt: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Wedding (Tyskland) den 27. juni 2023 — Bulgarfrukt — Fruchthandels GmbH mod Oranžherii Gimel II EOOD	27
2023/C 321/34	Sag C-391/23, Brăila Winds: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel București (Rumænien) den 27. juni 2023 — Brăila Winds SRL mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București, Ministerul Finanțelor, Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală og Agenția Națională de Administrare Fiscală	28
2023/C 321/35	Sag C-396/23, LEGO Juris: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 29. juni 2023 — LEGO Juris A/S mod »SZOTI« Ipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.	28
2023/C 321/36	Sag C-408/23, Advokatnotar: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Köln (Tyskland) den 4. juli 2023 — Advokat og notar mod Formanden for Oberlandesgericht Hamm	29
2023/C 321/37	Sag C-423/23, Secab: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italien) den 10. juli 2023 — Secab Soc. coop. mod Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA) og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA	30
2023/C 321/38	Sag C-433/23: Sag anlagt den 12. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien	31

2023/C 321/39	Sag C-462/23: Sag anlagt den 24. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien .	33
2023/C 321/40	Sag C-464/23 P: Appel iværksat den 21. juli 2023 af EVH GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-312/20, EVH GmbH mod Europa-Kommissionen	34
2023/C 321/41	Sag C-465/23 P: Appel iværksat den 21. juli 2023 af Stadtwerke Leipzig GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-313/20, Stadtwerke Leipzig GmbH mod Europa-Kommissionen	35
2023/C 321/42	Sag C-466/23 P: Appel iværksat den 21. juli 2023 af Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-314/20, Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH mod Europa-Kommissionen	37
2023/C 321/43	Sag C-467/23 P: Appel iværksat den 21. juli 2023 af TEAG Thüringer Energie AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-315/20, TEAG Thüringer Energie AG mod Europa-Kommissionen	39
2023/C 321/44	Sag C-468/23 P: Appel iværksat den 21. juli 2023 af EnergieVerbund Dresden GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-317/20, EnergieVerbund Dresden GmbH mod Europa-Kommissionen	40
2023/C 321/45	Sag C-469/23 P: Appel iværksat den 21. juli 2023 af eins energie in sachsen GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-318/20, eins energie in sachsen GmbH & Co. KG mod Europa-Kommissionen	41
2023/C 321/46	Sag C-470/23 P: Appel iværksat den 21. juli 2023 af GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-319/20, GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG mod Europa-Kommissionen .	43
2023/C 321/47	Sag C-479/23: Sag anlagt den 26. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien .	44
2023/C 321/48	Sag C-480/23: Sag anlagt den 26. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien .	45
2023/C 321/49	Sag C-484/23 P: Appel iværksat den 27. juli 2023 af Mainova AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-320/20, Mainova AG mod Europa-Kommissionen	46
2023/C 321/50	Sag C-485/23 P: Appel iværksat den 27. juli 2023 af enercity AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-321/20, enercity AG mod Europa-Kommissionen	47
2023/C 321/51	Sag C-487/23: Sag anlagt den 28. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik	48
2023/C 321/52	Sag C-440/20, AD: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 5. juni 2023 — S. mod AD GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Stuttgart — Tyskland)	50
2023/C 321/53	Sag C-642/21, Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor m.fl.: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. maj 2023 — P.C.H. mod Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea og Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, <i>procesdeltager</i> : Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul Bihor — Rumænien)	50
2023/C 321/54	Sag C-69/22: Kendelse afsagt af formanden for Domstolens Sjette Afdeling den 15. maj 2023 — Europa-Kommissionen mod Rumænien	50

2023/C 321/55	Sag C-52/23, flightright: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 23. maj 2023 — flightright GmbH mod TAP Portugal (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Frankfurt am Main — Tyskland)	50
Retten		
2023/C 321/56	Sag T-126/23 R: Kendelse afsagt af Rettens præsident den 14. juli 2023 — VC mod EU-OSHA (Særlige rettergangsformer – offentlige kontrakter – udelukkelse fra procedurerne for tildeling af udbudskontrakter og tilskud, der finansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget og af EUF, i en periode på to år – offentliggørelse af oplysninger vedrørende denne udelukkelse – anmodning om udsættelse af gennemførelsen – uopsættelighed – fumus boni juris – interesseafvejning)	51
2023/C 321/57	Sag T-349/23: Sag anlagt den 27. juni 2023 — Semedo mod Parlamentet	51
2023/C 321/58	Sag T-352/23: Sag anlagt den 2. juli 2023 — Verdeja Muñiz mod ECB	52
2023/C 321/59	Sag T-366/23: Sag anlagt den 4. juli 2023 — YH mod ECB	53
2023/C 321/60	Sag T-385/23: Sag anlagt den 7. juli 2023 — Mincu Pătrașcu Brâncuși mod Den Europæiske Anklagemyndighed	54
2023/C 321/61	Sag T-393/23: Sag anlagt den 13. juli 2023 — Teva mod Kommissionen	55
2023/C 321/62	Sag T-394/23: Sag anlagt den 7. juli 2023 — Klein mod Kommissionen	56
2023/C 321/63	Sag T-410/23: Sag anlagt den 18. juli 2023 — BAWAG PSK mod Afviklingsinstansen	57
2023/C 321/64	Sag T-412/23: Sag anlagt den 14. juli 2023 — Nordea Bank mod Afviklingsinstansen	58
2023/C 321/65	Sag T-413/23: Sag anlagt den 14. juli 2023 — Nordea Kiinnitysluottopankki mod Afviklingsinstansen	59
2023/C 321/66	Sag T-414/23: Sag anlagt den 14. juli 2023 — Nordea Rahoitus Suomi mod Afviklingsinstansen	59
2023/C 321/67	Sag T-419/23: Sag anlagt den 19. juli 2023 — Kiene m.fl. mod Parlamentet og Rådet	60
2023/C 321/68	Sag T-424/23: Sag anlagt den 25. juli 2023 — PlanetArt mod EUIPO — Free (FreePrints)	61
2023/C 321/69	Sag T-425/23: Sag anlagt den 25. juli 2023 — Consejo Regulador »Aceite de Jaén« mod EUIPO — Agrícola La Loma (VEGA DEL OBISPO BIO Jaén PRODUCTOS ECOLÓGICOS)	62
2023/C 321/70	Sag T-426/23: Sag anlagt den 25. juli 2023 — Chiquita Brands mod EUIPO — Compagnie financière de participation (Gengivelse af en blå og gul oval form)	63
2023/C 321/71	Sag T-429/23: Sag anlagt den 25. juli 2023 — Hofstede Insights mod EUIPO — Geert Hofstede (HOFSTEDE INSIGHTS)	64
2023/C 321/72	Sag T-432/23: Sag anlagt den 25. juli 2023 — Universität Koblenz mod EACEA	64
2023/C 321/73	Sag T-433/23: Sag anlagt den 25. juli 2023 — Webedia Gaming mod EUIPO (GamePro)	65
2023/C 321/74	Sag T-437/23: Sag anlagt den 28. juli 2023 — Almaghout mod Rådet	66
2023/C 321/75	Sag T-438/23: Sag anlagt den 31. juli 2023 — Lotum one mod EUIPO — Playtika Santa Monica (WORDBLITZ)	66
2023/C 321/76	Sag T-439/23: Sag anlagt den 31. juli 2023 — Marcandita mod EUIPO — Euronext (bnext)	67
2023/C 321/77	Sag T-440/23: Sag anlagt den 27. juli 2023 — Berlin Hyp mod Afviklingsinstansen	68
2023/C 321/78	Sag T-444/23: Sag anlagt den 31. juli 2023 — Certinvest mod EUIPO — Kiddinx Studios (Tina)	69
2023/C 321/79	Sag T-446/23: Sag anlagt den 27. juli 2023 — UniCredit Bank mod Afviklingsinstansen	70

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2023/C 321/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 314 af 4.9.2023

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 304 af 28.8.2023

EUT C 296 af 21.8.2023

EUT C 286 af 14.8.2023

EUT C 278 af 7.8.2023

EUT C 271 af 31.7.2023

EUT C 261 af 24.7.2023

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Store Afdeling) af 13. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod CK Telecoms UK Investments Ltd, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og EE Ltd

(Sag C-376/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – konkurrence – forordning (EF) nr. 139/2004 – kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser – mobile telekommunikationstjenester – afgørelse, hvorved en fusion erklæres uforenelig med det indre marked – oligopolistisk marked – betydelig hindring for effektiv konkurrence – ikke-koordinerede virkninger – bevisniveau – Europa-Kommissionens skønsmargen vedrørende økonomiske spørgsmål – grænser for domstolskontrollen – retningslinjer for horisontale fusioner – faktorer, der er relevante for at påvise en betydelig hindring for effektiv konkurrence – begreberne »betydelig konkurrencemæssig faktor« og »nære konkurrenter« – nærhed i konkurrencen mellem parterne i fusionen – kvantitativ analyse af fusionens virkninger i forhold til priserne – effektivitetsgevinster – urigtig gengivelse – klagepunkt rejst af Den Europæiske Unions Rets af egen drift – ophævelse)

(2023/C 321/02)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (først ved G. Conte, M. Farley, J. Szczodrowski og C. Urraca Caviedes, derefter ved F. Castillo de la Torre, G. Conte, M. Farley, J. Szczodrowski og C. Urraca Caviedes, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: CK Telecoms UK Investments Ltd (først ved solicitors J. Aitken, K. Asakura, A. Coe, M. Davis, S. Prichard, advocaat O.W. Brouwer, M.B. Kennelly, SC, advocate A. Müller, og Rechtsanwalt T. Wessely, derefter ved solicitors J. Aitken, K. Asakura, A. Coe, M. Davis, advocaat O.W. Brouwer, B. Kennelly, SC, advocate A. Müller, og Rechtsanwalt T. Wessely), Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (først ved S. Brandon, derefter F. Shibli, som befuldmægtiget) og EE Ltd

Intervenant til støtte for sagsøgeren: EFTA-Tilsynsmyndigheden (først ved C. Simpson, M. Sánchez Rydelski og C. Zatschler, derefter ved C. Simpson og M. Sánchez Rydelski, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Dom af 28. maj 2020, CK Telecoms UK Investments mod Kommissionen (T-399/16, EU:T:2020:217), ophæves.

2) Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret.

3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

⁽¹⁾ EUT C 390 af 16.11.2020.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 13. juli 2023 — straffesag mod YP m.fl. (C-615/20) og M.M. (C-671/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Okręgowy w Warszawie — Polen)

(Forenede sager C-615/20 og C-671/20 ⁽¹⁾, YP m.fl. (Ophævelse af immunitet og suspension af en dommer) m.fl.)

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU – retsstat – effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten – dommeres uafhængighed – EU-rettens forrang – artikel 4, stk. 3, TEU – forpligtelse til loyalt samarbejde – ophævelse af strafferetlig immunitet for suspension af en dommer fra tjeneste bestemt af Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdeling) ved Sąd Najwyższy (øverste domstol, Polen) – denne afdelings manglende uafhængighed og upartiskhed – ændring i sammensætningen af dommerkollegiet ved den ret, der skal påkende en sag, hvis påkendelse hidtil har været tildelt til denne dommer – forbud over for nationale retsinstanser mod at rejse tvivl om lovmæssigheden af en retsinstans, skade dens funktion eller bedømme lovligheden eller virkningen af dommeres udnævnelse eller disses dømmende myndighed under disciplinærstrafansvar – forpligtelse til, for de pågældende retsinstanser og de kompetente organer for udpegning af og ændring i sammensætning af dommerkollegier, at undlade at anvende foranstaltninger bestående i ophævelse af immuniteten og suspension af den pågældende dommer fra tjeneste – disse retsinstansers og organers forpligtelse til at undlade at anvende nationale bestemmelser, der fastsætter de nævnte forbud)

(2023/C 321/03)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Warszawie

Parter i hovedsagen

YP m.fl. (C-615/20) og M.M. (C-671/20)

Procesdeltagere: Prokuratura Okręgowa w Warszawie og Komisja Nadzoru Finansowego.a. (C-615/20)

Konklusion

- 1) Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale bestemmelser, der giver en instans, hvis uafhængighed og upartiskhed ikke er sikret, kompetence til at give tilladelse til indledning af straffesager mod dommere ved de almindelige domstole og, såfremt der gives en sådan tilladelse, til at suspendere de pågældende dommere fra tjeneste og til at nedsætte deres lønvederlag under den nævnte suspension.
- 2) Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om EU-rettens forrang samt princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU, skal fortolkes således, at
 - et dommerkollegium ved en national retsinstans, der behandler en sag, og som er sat med en enedommer, over for hvem en instans, hvis uafhængighed og upartiskhed ikke er sikret, har truffet en afgørelse, hvori der er givet tilladelse til indledning af strafforfølgning og fastsat bestemmelse om suspension af vedkommende fra tjeneste samt nedsættelse af dennes lønvederlag, for det første med rette kan undlade at anvende en sådan afgørelse, der er til hinder for udøvelsen af dets kompetence i denne sag, og
 - de retsorganer, der har kompetence til udpegning af og ændring i sammensætning af dommerkollegier ved denne nationale retsinstans for det andet ligeledes skal undlade at anvende denne afgørelse, der er til hinder for det nævnte dommerkollegiums udøvelse af denne kompetence.

- 3) Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om EU-rettens forrang samt princippet om loyalt samarbejde skal fortolkes således, at
- et dommerkollegium ved en national retsinstans — til hvilket en sag, der hidtil har været fordelt til et andet dommerkollegium ved denne retsinstans, er blevet omfordelt som følge af en afgørelse truffet af en instans, hvis uafhængighed og upartiskhed ikke er sikret, hvori der er givet tilladelse til indledning af strafforfølgning mod den enedommer, der sætter sidstnævnte dommerkollegium, og fastsat bestemmelse om suspension af vedkommende enedommer fra tjeneste samt om nedsættelse af dennes lønvederlag — som har besluttet at udsætte behandlingen af denne sag, indtil Domstolen har truffet præjudiciel afgørelse, for det første skal undlade at anvende denne afgørelse og afstå fra den videre behandling af den nævnte sag, og
 - de retsorganer, der har kompetence til udpegning af og ændring i sammensætningen af dommerkollegier ved den nævnte nationale retsinstans for det andet i så fald er forpligtet til på ny at fordele denne sag til det dommerkollegium, der oprindeligt var ansvarlig herfor.
- 4) Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om EU-rettens forrang samt princippet om loyalt samarbejde skal fortolkes således, at denne bestemmelse og disse principper er til hinder for
- for det første nationale bestemmelser, der forbyder en national retsinstans — under disciplinært ansvar, som kan pålægges dommere med sæde heri — at tage stilling til den bindende karakter af en afgørelse truffet af en instans, hvis uafhængighed og upartiskhed ikke er sikret, hvori der er givet tilladelse til indledning af strafforfølgning mod en dommer og fastsat bestemmelse om suspension af vedkommende fra tjeneste samt nedsættelse af dennes lønvederlag, og i givet fald at undlade at anvende denne afgørelse, og
 - for det andet retspraksis fra en forfatningsdomstol, hvorefter udnævnelser af dommere ikke kan være genstand for domstolskontrol, for så vidt som den nævnte retspraksis kan være til hinder for denne prøvelse.

⁽¹⁾ EUT C 44 af 8.2.2021.
EUT C 79 af 8.3.2021.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 13. juli 2023 — Ferrovienord SpA mod Istituto Nazionale di Statistica — ISTAT (C-363/21), og Federazione Italiana Triathlon mod Istituto Nazionale di Statistica — ISTAT og Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-364/21) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte dei Conti — Italien)

(Forenede sager C-363/21 og C-364/21 (⁽¹⁾), Ferrovienord m.fl.)

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU – medlemsstaternes forpligtelse til at tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten – økonomisk politik – forordning (EU) nr. 549/2013 – det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Den Europæiske Union (ENS) – direktiv 2011/85/EU – krav til medlemsstaternes budgetmæssige rammer – national lovgivning, der begrænser revisionsrettens kompetence – effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)

(2023/C 321/04)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte dei Conti

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Ferrovienord SpA (C-363/21) og Federazione Italiana Triathlon (C-364/21)

Sagsøgte: Istituto Nazionale di Statistica — ISTAT (C-363/21) og Istituto Nazionale di Statistica — ISTAT og Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-364/21)

Procesdeltagere: Procura generale della Corte dei conti og Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-363/21) og Procura generale della Corte dei conti (C-364/21)

Konklusion

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 473/2013 af 21. maj 2013 om fælles bestemmelser om overvågning og evaluering af udkast til budgetplaner og til sikring af korrektion af uforholdsmæssigt store underskud i medlemsstaterne i euroområdet, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 549/2013 af 21. maj 2013 om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Den Europæiske Union, Rådets direktiv 2011/85/EU af 8. november 2011 om krav til medlemsstaternes budgetmæssige rammer og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet,

skal fortolkes således, at

de ikke er til hinder for en national lovgivning, der begrænser revisionsrettens kompetence til at træffe afgørelse om, hvorvidt opførelsen af en enhed på listen over den offentlige forvaltning er velbegrundet, forudsat at den effektive virkning af disse forordninger og dette direktiv samt den effektive domstolsbeskyttelse, der kræves i henhold til EU-retten, er sikret.

(¹) EUT C 349 af 30.8.2021.

**Domstolens dom (Første Afdeling) af 13. juli 2023 — Ocilion IPTV Technologies GmbH mod Seven.
One Entertainment Group GmbH og Puls 4 TV GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel
afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Tyskland)**

(Sag C-426/21 (¹), Ocilion IPTV Technologies)

*[Præjudiciel forelæggelse – intellektuel ejendomsret – ophavsret i informationssamfundet – direktiv
2001/29/EF – artikel 3 – retten til overføring til almenheden – artikel 5, stk. 2, litra b) –
»privatkopieringsundtagelse« – udbyder af en »Internet Protocol Television«-tjeneste (IPTV) – adgang til
beskyttet indhold uden rettighedshavernes tilladelse – online-videooptager – offline replay –
de-duplikationsteknik]*

(2023/C 321/05)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ocilion IPTV Technologies GmbH

Sagsøgte: Seven.One Entertainment Group GmbH og Puls 4 TV GmbH & Co. KG

Konklusion

1) Artikel 2 og artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet

skal fortolkes således, at

en tjeneste, som en udbyder af onlineretransmission af fjernsynsudsendelser tilbyder erhvervskunder, og som fra en cloud hosting-løsning eller ved hjælp af de nødvendige programmer, der stilles til rådighed på stedet, gør det muligt på initiativ af slutbrugerne af denne tjeneste at foretage en kontinuerlig eller punktvis optagelse af disse udsendelser, når den kopi, der er fremstillet af en første bruger, der har valgt en udsendelse, stilles til rådighed af operatøren for et ubestemt antal brugere, der ønsker at se det samme indhold, ikke kan være omfattet af undtagelsen fra ophavsmænds og radio- og fjernsynsforetagenders eneret til at tillade eller forbyde reproduktion af beskyttede værker.

2) Artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29

skal fortolkes således, at

en udbyder af onlineretransmission af fjernsynsudsendelsers levering af den nødvendige hardware og software til sin erhvervskunde, herunder teknisk bistand, som gør det muligt for denne kunde at give sine egne kunder adgang til onlinefjernsynsudsendelser, også selv om denne er bekendt med, at den pågældendes tjeneste kan anvendes til at få adgang til beskyttet sendeindhold uden ophavsmændenes samtykke, ikke udgør en »overføring til almenheden« som omhandlet i denne bestemmelse.

(¹) EUT C 471 af 22.11.2021.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 13. juli 2023 — Nichicon Corporation mod Europa-Kommissionen

(Sag C-757/21 P) (¹)

(Appel – Rettens bekræftelse af, at en dom er autentisk – artikel 118 i Rettens procesreglement – genpart af den dom, der skal forkyndes – dommernes underskrift – karteller – artikel 101 TEUF – markedet for elektrolytiske kondensatorer af tantal og aluminium – aftaler og samordnet praksis vedrørende flere aspekter af priser – begrebet overtrædelse »med konkurrencebegrænsende formål« – Europa-Kommissionens bevisbyrde – erklæringer fra virksomheder – troværdighed – en konkurrencebegrænsende adfærds geografiske rækkevidde – samlet og vedvarende overtrædelse – bøder – beregning af grundbeløbet – afsætning, der skal tages i betragtning – formildende omstændigheder – fuld prøvelsesret)

(2023/C 321/06)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Nichicon Corporation (ved Rechtsanwälte A. Ablasser-Neuhuber, G. Fussenegger, H. Kühnert og F. Neumayr)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved B. Ernst, T. Franchoo, C. Sjödin og F. van Schaik, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Appellen forkastes.

2) Nichicon Corporation bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Europa-Kommissionen.

(¹) EUT C 64 af 7.2.2022.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 13. juli 2023 — Nippon Chemi-Con Corporation mod Europa-Kommissionen(Sag C-759/21 P) ⁽¹⁾

(Appel – Rettens bekræftelse af en dom – artikel 118 i Rettens procesreglement – genpart af den dom, der skal forkyndes – dommernes underskrift – karteller – artikel 101 TEUF – markedet for elektrolytiske kondensatorer af tantal og aluminium – aftaler og samordnet praksis vedrørende flere aspekter af priser – begrebet overtrædelse »med konkurrencebegrænsende formål« – Europa-Kommissionens bevisbyrde – en konkurrencebegrænsende adfærds geografiske rækkevidde – samlet og vedvarende overtrædelse – bøde – beregning af grundbeløbet – afsætning, der skal tages i betragtning – formildende omstændigheder – fuld prøvelsesret)

(2023/C 321/07)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Nippon Chemi-Con Corporation (ved Rechtsanwälté P. Neideck, H.-J. Niemeyer og M. Röhrig samt avocate I.-L. Stoicescu)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved B. Ernst, M.T. Franchoo, C. Sjödin og L. Wildpanner, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Nippon Chemi-Con Corporation bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 64 af 7.2.2022.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. juli 2023 — D.M. mod Azienda Ospedale-Università di Padova (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale ordinario di Padova — Italien)(Sag C-765/21 ⁽¹⁾), Azienda Ospedale-Università di Padova)

(Præjudiciel forelæggelse – folkesundhed – national lovgivning, der pålægger sundhedspersoner en vaccinationspligt – udelukkelse af personale, der nægter at lade sig vaccinere, fra arbejdet uden løn – forordning (EF) nr. 726/2004 – humanmedicinske lægemidler – covid-19-vacciner – forordning (EF) nr. 507/2006 – gyldigheden af markedsføringstilladelser på særlige vilkår – forordning (EU) 2021/953 – forbud mod forskelsbehandling mellem vaccinerede og ikke-vaccinerede personer – afvisning)

(2023/C 321/08)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale ordinario di Padova

Parter i hovedsagen

Sagsøger: D.M.

Sagsøgt: Azienda Ospedale-Università di Padova

Procesdeltager: C.S.

Konklusion

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale ordinario di Padova (retten i Padova, Italien) afvises.

⁽¹⁾ EUT C 138 af 28.3.2022.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 13. juli 2023 — CAJASUR Banco S.A. mod JO og IM (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Audiencia Provincial de Malaga — Spanien)

(Sag C-35/22 ⁽¹⁾, CAJASUR Banco)

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – artikel 6, stk. 1 – almindelige betingelser i en aftale om lån med pant i fast ejendom, som de nationale domstole har erklæret ugyldig – søgsmål – bekræftende genmæle inden indgivelse af svarskrift – nationale bestemmelser, der kræver, at en forbruger foretager en udenretslig henvendelse til den pågældende erhvervsdrivende med henblik på ikke at blive pålagt at betale sagsomkostningerne – princippet om god retspleje – ret til en effektiv domstolsbeskyttelse)

(2023/C 321/09)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Provincial de Malaga

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CAJASUR Banco S.A.

Sagsøgt: JO og IM

Konklusion

Artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, skal i lyset af effektivitetsprincippet

fortolkes således, at

denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en forbruger, når den pågældende ikke har foretaget en udenretslig henvendelse til den erhvervsdrivende, med hvem forbrugeren har indgået en aftale med et urimeligt kontraktvilkår, skal bære sine egne omkostninger i forbindelse med det søgsmål, som den pågældende har anlagt mod denne erhvervsdrivende for at påberåbe sig de rettigheder, som vedkommende er tillagt ved direktiv 93/13, når den nævnte erhvervsdrivende har taget bekræftende til genmæle over for den nævnte forbrugers påstand inden indgivelse af svarskrift, selv om det er blevet fastslået, at dette vilkår er urimeligt, under forudsætning af, at den kompetente nationale ret kan tage hensyn til en veletableret, national retspraksis, hvorefter tilsvarende kontraktvilkår er urimelige, og til den samme erhvervsdrivendes holdning for at fastslå, at der foreligger ond tro hos sidstnævnte, og i givet fald følgelig tilpligte denne at betale disse omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 171 af 25.4.2022.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 13. juli 2023 — Grupa Azoty S.A., Azomureş SA og Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis mod Europa-Kommissionen (C-73/22 P), Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group NV m.fl. mod Dralon GmbH og Europa-Kommissionen (C-77/22 P)

(Forenede sager C-73/22 P og C-77/22 P) ⁽¹⁾

(Appel – statsstøtte – retningslinjer for visse statsstøtteforanstaltninger som led i systemet for handel med kvoter for drivhusgasemissioner – støtteberettigede erhvervssektorer – udelukkelse af sektoren for fremstilling af gødningsstoffer og nitrogenprodukter – annullationssøgsmål – formaliteten – fysiske og juridiske personers søgsmålsadgang – artikel 263, stk. 4, TEUF – betingelse om, at sagsøgeren skal være umiddelbart berørt)

(2023/C 321/10)

Processprog: engelsk

Parter

(Sag C-73/22 P)

Appellanter: Grupa Azoty S.A., Azomureş SA og Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis (ved advokats D. Haverbeke, L. Ruessmann og P. Sellar)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (først ved A. Bouchagiar, G. Braga da Cruz og J. Ringborg, derefter A. Bouchagiar og J. Ringborg, som befuldmægtigede)

(Sag C-77/22 P)

Appellanter: Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group NV, Brilen SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville SAS, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proionton S.A. og Trevira GmbH (ved advokats D. Haverbeke, L. Ruessmann og P. Sellar)

De øvrige parter i appelsagen: Dralon GmbH og Europa-Kommissionen (først ved A. Bouchagiar, G. Braga da Cruz og J. Ringborg, derefter A. Bouchagiar og J. Ringborg, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellerne i sagerne C-73/22 P og C-77/22 P forkastes.
- 2) Grupa Azoty S.A., Azomureş SA og Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis bærer deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger i forbindelse med appellen i sag C-73/22 P.
- 3) Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group NV, Brilen SA, SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville SAS, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proionton S.A. og Trevira GmbH bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger i forbindelse med appellen i sag C-77/22 P.

⁽¹⁾ EUT C 165 af 19.4.2022.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 13. juli 2023 — TT mod AK (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht Korneuburg — Østrig)

(Sag C-87/22 ⁽¹⁾, (Ulovlig fjernelse af barnet))

(Præjudiciel forelæggelse – kompetence vedrørende forældreansvar – forordning (EF) nr. 2201/2003 – artikel 10 og 15 – henvisning til en ret i en anden medlemsstat, der er bedre egnet til at behandle sagen – betingelser – ret i den medlemsstat, som barnet ulovligt er blevet fjernet til – Haagerkonventionen af 1980 – barnets bedste)

(2023/C 321/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesgericht Korneuburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TT

Sagsøgt: AK

Konklusion

- 1) Artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000

skal fortolkes således, at

den ret i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende realiteten i en sag vedrørende forældreansvar i henhold til denne forordnings artikel 10, undtagelsesvis kan anmode om den i forordningens artikel 15, stk. 1, litra b), fastsatte henvisning af denne sag til en ret i den medlemsstat, hvortil barnet ulovligt er blevet fjernet af en af sine forældre.

- 2) Artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003

skal fortolkes således, at

muligheden for, at den ret i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende realiteten i en sag vedrørende forældreansvar, kan anmode om, at sagen henvises til en ret i en anden medlemsstat, kun er underlagt de betingelser, der udtrykkeligt er fastsat i denne bestemmelse. I forbindelse med undersøgelsen af betingelserne vedrørende dels den omstændighed, at der i sidstnævnte medlemsstat skal findes en ret, som er bedre egnet til at behandle sagen, dels barnets bedste skal retten i den første medlemsstat tage hensyn til, at der foreligger en procedure om tilbagegivelse af barnet, der er indledt i henhold til artikel 8, stk. 1, og artikel 8, stk. 3, litra f), i konventionen om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser, indgået i Haag den 25. oktober 1980, og som endnu ikke har været genstand for nogen endelig afgørelse i den medlemsstat, hvortil barnet ulovligt er blevet fjernet af en af sine forældre.

⁽¹⁾ EUT C 213 af 30.5.2022.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. juli 2023 — Xella Magyarország Építőanyagipari Kft. mod Innovációs és Technológiai Miniszter (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Törvényszék — Ungarn)

(Sag C-106/22 ⁽¹⁾, Xella Magyarország)

(Præjudiciel forelæggelse – frie kapitalbevægelser – etableringsfrihed – forordning (EU) 2019/452 – en medlemsstats lovgivning om indførelse af en mekanisme til screening af udenlandske investeringer i hjemmehørende virksomheder, der anses for »strategiske« – afgørelse truffet på grundlag af denne lovgivning, der forbyder et hjemmehørende selskabs erhvervelse af samtlige kapitalandele i et andet hjemmehørende selskab – erhvervet virksomhed, der anses for »strategisk«, fordi dens hovedaktivitet vedrører minedrift til udvinding af visse basisråstoffer såsom grus, sand og ler – erhvervende virksomhed, der anses for en »udenlandsk investor«, fordi den indgår i en koncern, hvis øverste holdingselskab har hjemsted i et tredjeland – skade eller risiko for skade for medlemsstatens nationale interesser, offentlige sikkerhed eller offentlige orden – mål om at sikre forsyningsikkerheden for basisråmateriale til byggesektoren, navnlig på regionalt plan)

(2023/C 321/12)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Xella Magyarország Építőanyagipari Kft.

Sagsøgt: Innovációs és Technológiai Miniszter

Procesdeltager: »JANES ÉS TÁRSA« Szállítmányozó, Kereskedelmi és Vendéglátó Kft.

Konklusion

EUF-traktatens bestemmelser om etableringsfriheden

skal fortolkes således, at

de er til hinder for en i en medlemsstats lovgivning fastsat mekanisme til screening af udenlandske investeringer, som gør det muligt at forbyde, at ejendomsretten til et hjemmehørende selskab, der anses for at være strategisk, erhverves af et andet hjemmehørende selskab, der indgår i en koncern af selskaber, som har hjemsted i flere medlemsstater, og hvori en virksomhed fra et tredjeland har en bestemmende indflydelse, med den begrundelse, at denne erhvervelse skader eller risikerer at skade den nationale interesse i at sikre forsyningsikkerheden for basisråmaterialer såsom grus, sand og ler til byggesektoren, navnlig på lokalt plan.

⁽¹⁾ EUT C 207 af 23.5.2022.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 13. juli 2023 — MO mod SM som kurator i konkursboet G GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesarbeitsgericht — Tyskland)

(Sag C-134/22 ⁽¹⁾, G GmbH)

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – kollektive afskedigelser – direktiv 98/59/EF – information og konsultation – artikel 2, stk. 3, andet afsnit – forpligtelse pålagt en arbejdsgiver, der påtænker at foretage kollektive afskedigelser, til at sende en genpart af de oplysninger, der er sendt til arbejdstagernes repræsentanter, til den kompetence offentlige myndighed – formål – konsekvenser af en manglende opfyldelse af denne forpligtelse)

(2023/C 321/13)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: MO

Sagsøgt: SM som kurator i konkursboet G GmbH

Konklusion

Artikel 2, stk. 3, andet afsnit, i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser

skal fortolkes således, at

arbejdsgiverens forpligtelse til at sende en genpart af i det mindste den i dette direktivs artikel 2, stk. 3, første afsnit, litra b), nr. i) til v), nævnte skriftlige meddelelse til den kompetente offentlige myndighed ikke har til formål at yde arbejdstagere, der er genstand for kollektive afskedigelser, en individuel beskyttelse.

⁽¹⁾ EUT C 222 af 7.6.2022.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 13. juli 2023 — Debregeas et associés Pharma (D & A Pharma) mod Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA)

(Sag C-136/22 P) ⁽¹⁾

(Appel – humanmedicinske lægemidler – forordning (EF) nr. 726/2004 – Det Europæiske Lægemiddelagenturs (EMA) afgørelse om nedlæggelse af en videnskabelig rådgivende gruppe – annullationssøgsmål anlagt af ansøgeren om en markedsføringstilladelse – formaliteten – søgsmålsinteresse – en eksisterende og faktisk interesse, der kan følge af en anden retssag – betingelser)

(2023/C 321/14)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Debregeas et associés Pharma (D & A Pharma) (først ved avocats E. Gouesse, D. Krzisch og N. Viguié, derefter ved avocats E. Gouesse og N. Viguié)

Den anden part i appelsagen: Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA) (ved C. Bortoluzzi, S. Drosos, H. Kerr og S. Marino som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Debrégeas et associés Pharma SAS (D & A Pharma) bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA) har afholdt i forbindelse med appelsagen.

⁽¹⁾ EUT C 171 af 25.4.2022.

**Domstolens dom (Første Afdeling) af 13. juli 2023 — Finanzamt Hamm mod Harry Mensing
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland)**

(Sag C-180/22 ⁽¹⁾, Mensing II)

(Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 311 ff. – særordninger for kunstgenstande – fortjenstmargenordningen – afgiftspligtige videreforgivere – levering af kunstgenstande foretaget af kunstneren eller dennes retssuccessorer – transaktioner inden for Fællesskabet – ret til fradrag af afgift, der er betalt i tidligere led)

(2023/C 321/15)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Finanzamt Hamm

Sagsøgt: Harry Mensing

Konklusion

Artikel 312 og 315 samt artikel 317, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem

skal fortolkes således, at

den merværdiafgift, som en afgiftspligtig videreforgiver har betalt for erhvervelsen inden for Fællesskabet af en kunstgenstand, hvis levering i senere led er undergivet fortjenstmargenordningen i medfør af dette direktivs artikel 316, stk. 1, udgør en del af afgiftsgrundlaget for denne levering.

⁽¹⁾ EUT C 222 af 7.6.2022.

**Domstolens dom (Niende Afdeling) af 13. juli 2023 — ZR og PI mod Banco Santander, SA
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca — Spanien)**

(Sag C-265/22 ⁽¹⁾, Banco Santander (Henvisning til et officielt indeks))

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – aftaler om lån mod pant i fast ejendom – kontraktvilkår, der fastsætter en variabel rentesats – referenceindeks baseret på de årlige omkostninger i procent (ÅOP) for lån mod pant i fast ejendom, som kreditinstitutter yder – indeks, der er fastlagt ved en regelfastsættende eller administrativ retsakt – angivelser i retsaktens præambel – kontrol vedrørende kravet om gennemsigtighed – vurdering af, om der foreligger misbrug)

(2023/C 321/16)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: ZR og PI

Sagsøgt: Banco Santander, SA

Konklusion

Artikel 3, stk. 1, samt artikel 4 og 5 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler

skal fortolkes således, at

det for vurderingen af gennemsigtheden og den eventuelt urimelige karakter af et vilkår i en aftale om lån mod pant i fast ejendom med variabel rente, der med henblik på den periodiske revision af den rentesats, der finder anvendelse på dette lån, som referenceindeks henviser til et indeks, der er fastsat i et officielt bekendtgjort cirkulære, hvorpå der anvendes en forhøjelse, er relevant at tage hensyn til indholdet af oplysningerne i et andet cirkulære, hvorefter det, henset til beregningsmetoden for indekset, er nødvendigt at anvende en negativ margen på dette indeks for at tilpasse denne rentesats til markedsrenten. Det er ligeledes relevant, om disse oplysninger er tilstrækkeligt tilgængelige for en gennemsnitsforbruger.

(¹) EUT C 326 af 29.8.2022.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 13. juli 2023 — Achilleion Anonymi Xenodocheiaki Etaireia mod Elliniko Dimosio (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Elegktiko Synedrio — Grækenland)

(Sag C-313/22 (¹), ACHILLEION)

(Præjudiciel forelæggelse – strukturfonde – Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) – medfinansiering – forordning (EF) nr. 1260/1999 – artikel 30, stk. 4, og artikel 39, stk. 1 – varigheden af investeringsoperationer – »væsentlig ændring« af en medfinansieret investeringsoperation – tilbagesøgning af støtte, hvis den virksomhed, der er genstand for operationen, overdrages – betydningen af de særlige omstændigheder i forbindelse med denne overdragelse)

(2023/C 321/17)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Elegktiko Synedrio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Achilleion Anonymi Xenodocheiaki Etaireia

Sagsøgt: Elliniko Dimosio

Konklusion

1) Artikel 30, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene

skal fortolkes således, at

- overdragelsen af en virksomhed, som er genstand for en investeringsoperation, der medfinansieres af Den Europæiske Unions strukturfonde, kan udgøre en »væsentlig ændring« af denne operation som omhandlet i denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve under hensyntagen til samtlige faktiske og retlige omstændigheder i sagen og i lyset af betingelserne i nævnte bestemmelse
- denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, som pålægger modtageren af en støtte udbetalt i forbindelse med en investeringsoperation, der er medfinansieret af Unionens strukturfonde, en forpligtelse til, uden undtagelse, i en periode på fem år fra vedtagelsen af afgørelsen om færdiggørelsen af denne investering ikke at overdrage en virksomhed, der er genstand for denne operation, idet vedkommende ellers kan pålægges en finansiel korrektion med hel eller delvis tilbagesøgning af denne støtte.

- 2) Artikel 30, stk. 4, og artikel 39, stk. 1, i forordning nr. 1260/1999, sammenholdt med artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

der er anledning til at foretage de i denne artikel 39, stk. 1, fastsatte finansielle korrektioner, når overdragelsen af en virksomhed, som er genstand for en investeringsoperation, der er medfinansieret af Unionens strukturfonde, udgør en væsentlig ændring af denne operation som omhandlet i denne artikel 30, stk. 4.

(¹) EUT C 311 af 16.8.2022.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 13. juli 2023 — Gemeinde A mod Finanzamt (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland)

(Sag C-344/22 (¹), Gemeinde A)

[Præjudiciel forelæggelse – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 2, stk. 1, litra c) – levering af ydelser mod vederlag – offentligretlige organer – kommune, der opkræver en kuraafgift for tilrådighedsstillelse af kurfaciliteter, som alle har adgang til]

(2023/C 321/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Gemeinde A

Sagsøgt: Finanzamt

Konklusion

Artikel 2, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem

skal fortolkes således, at

en kommunes tilrådighedsstillelse af kurfaciliteter ikke udgør en »levering af ydelser mod vederlag« som omhandlet i denne bestemmelse, når kommunen i henhold til en kommunal vedtægt opkræver en kuraafgift på et bestemt beløb pr. opholdsdag fra besøgende, der opholder sig i kommunen, selv om forpligtelsen til at betale denne afgift ikke er knyttet til benyttelsen af disse faciliteter, men til opholdet på kommunens område, og disse faciliteter er frit og gratis tilgængelige for alle.

(¹) EUT C 398 af 17.10.2022.

**Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. juli 2023 — straffesag mod C.I., C.O., K.A., L.N. og S.P.
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Braşov — Rumænien)**

(Sag C-107/23 PPU ⁽¹⁾, Lin ⁽²⁾)

(Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af Unionens finansielle interesser – artikel 325, stk. 1, TEUF – BFI-konventionen – artikel 2, stk. 1 – forpligtelse til at træffe effektive og afskrækkende foranstaltninger for at bekæmpe svig, der skader Unionens finansielle interesser – forpligtelse til at fastsætte strafferetlige sanktioner – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – alvorlig momssvig – forældelsesfrist for strafansvar – en forfatningsdomstols dom, hvorved en national bestemmelse, der omhandler grunde til afbrydelse af denne frist, er blevet erklæret ugyldig – systemisk risiko for straffrihed – beskyttelse af de grundlæggende rettigheder – artikel 49, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – det strafferetlige legalitetsprincip – krav om forudsigelighed og nøjagtighed i straffeloven – princippet om anvendelse med tilbagevirkende kraft af en mildere straffebestemmelse (lex mitior) – retssikkerhedsprincippet – national norm til beskyttelse af grundlæggende rettigheder – en medlemsstats retsinstansers forpligtelse til at undlade at anvende denne medlemsstats forfatningsdomstols og/eller øverste domstols domme, såfremt de ikke er i overensstemmelse med EU-retten – dommeres disciplinære ansvar ved manglende efterlevelse af disse domme – princippet om EU-rettens forrang)

(2023/C 321/19)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Braşov

Tiltalte i straffesagen

C.I., C.O., K.A., L.N. og S.P.

Procesdeltager: Statul român

Konklusion

- 1) Artikel 325, stk. 1, TEUF og artikel 2, stk. 1, i konventionen udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, undertegnet i Bruxelles den 26. juli 1995 og vedlagt som bilag til Rådets retsakt af 26. juli 1995,

skal fortolkes således, at

en medlemsstats retsinstanser ikke er forpligtede til at undlade at anvende domme afsagt af denne medlemsstats forfatningsdomstol, hvorved det blev fastslået, at den nationale lovbestemmelse, der omhandler grundene til afbrydelse af forældelsesfristen i straffesager, var ugyldig på grund af tilsidesættelse af det strafferetlige legalitetsprincip som beskyttet i national ret med de krav om straffelovens forudsigelighed og nøjagtighed, der følger heraf, selv om disse domme har til følge, at et betydeligt antal straffesager, herunder sager vedrørende grov svig, der skader Unionens finansielle interesser, vil blive henlagt på grund af forældelse af strafansvaret.

De nævnte EU-retlige bestemmelser skal derimod fortolkes således, at

denne medlemsstats retsinstanser er forpligtede til at undlade at anvende en national beskyttelsesnorm vedrørende princippet om anvendelse med tilbagevirkende kraft af en mildere straffebestemmelse (lex mitior), som gør det muligt, herunder i forbindelse med søgsmål anlagt til prøvelse af endelige domme, at rejse tvivl om afbrydelse af forældelsesfristen for strafansvar i sådanne sager som følge af proceduremæssige skridt, der fandt sted, inden denne bestemmelse blev erklæret ugyldig.

- 2) Princippet om EU-rettens forrang

skal fortolkes således, at

det er til hinder for en lovgivning eller en national praksis, hvorefter en medlemsstats ordinære retsinstanser er bundet af afgørelser fra denne medlemsstats forfatningsdomstol og øverste domstol og derfor ikke af egen drift kan undlade at anvende den retspraksis, der følger af sådanne afgørelser, idet dommerne ved disse retsinstanser ellers risikerer at ifalde disciplinært ansvar, også selv om de, henset til en dom afsagt af Domstolen, måtte finde, at en sådan retspraksis er i strid med bestemmelser i EU-retten, der har direkte virkning.

⁽¹⁾ EUT C 189 af 30.5.2023.

⁽²⁾ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

Domstolens kendelse (Ottende) af 10. maj 2023 — MKB Multifunds BV mod Europa-Kommissionen og Kongeriget Nederlandene

(Sag C-665/21 P) ⁽¹⁾

[Appel – artikel 181 i Domstolens procesreglement – statsstøtte – angivelig statsstøtte indrømmet af en medlemsstat til en fond af holdingfonde – Europa-Kommissionens foreløbige undersøgelse – kommissionsafgørelse, hvorved det fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte – annulationssøgsmål – formaliteten – forordning (EU) 2015/1589 – artikel 1er, litra h) – begrebet »interesseret part«]

(2023/C 321/20)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: MKB Multifunds BV (først ved advocaten R. Rampersad og J.M.M. van de Hel, derefter ved advocaten P. Breithaupt og J.M.M. van de Hel)

De øvrige parter i appellsagen: Europa-Kommissionen (ved V. Bottka, C.-M. Carrega og S. Noë, som befuldmægtigede) og Kongeriget Nederlandene (ved M.K. Bulterman og C.S. Schillemans, som befuldmægtigede)

Konklusion

1. Appellen forkastes, idet den delvist afvises, delvist er åbenbart ugrundet.
2. MKB Multifunds BV bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.
3. Kongeriget Nederlandene bære sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 11 af 10.1.2022.

Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 17. juli 2023 — PA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie — Polen)

(Sag C-55/23 ⁽¹⁾, Jurtukała ⁽²⁾)

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – besvarelse, der klart kan udledes af retspraksis – kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og indførelse af et europæisk arvebevis – forordning (EU) nr. 650/2012 – artikel 10, stk. 1, litra a) – subsidiær kompetence – artikel 267 TEUF – forpligtelse til at respektere instrukser fra en højere ret)

(2023/C 321/21)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PA

Procesdeltager: MO

Konklusion

- 1) Artikel 10, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis

skal fortolkes således, at

reglen om subsidiær kompetence i denne bestemmelse finder anvendelse, når afdøde på dødstidspunktet havde sit sædvanlige opholdssted i en medlemsstat, der ikke er bundet af denne forordning, eller i et tredjeland.

- 2) EU-retten, navnlig artikel 267 TEUF,

skal fortolkes således, at

den er til hinder for, at en national ret, som skal træffe afgørelse, efter at en afgørelse, som den har truffet, er blevet ophævet ved en højere retsinstans i overensstemmelse med den nationale procesret, er bundet af denne højere rets retlige vurderinger, når disse vurderinger ikke er i overensstemmelse med EU-retten således som fortolket af Domstolen.

⁽¹⁾ Dato for indgivelse: 3.2.2023.

⁽²⁾ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

Appel iværksat den 20. februar 2023 af Puma SE til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 7. december 2022 i sag T-623/21 — Puma SE mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

(Sag C-94/23 P)

(2023/C 321/22)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Puma SE (ved Rechtsanwälte M. Schunke og P. Trieb)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Vaillant GmbH

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 17. juli 2023 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Puma SE bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 25. april 2023 af Topcart GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 15. februar 2023 i sag T-8/22, Topcart GmbH mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

(Sag C-270/23 P)

(2023/C 321/23)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Topcart GmbH (ved Rechtsanwalt M. Hoffmann)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 17. juli 2023 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Topcart GmbH bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Visoki upravni sud Republike Hrvatske (Kroatien) den 26. maj 2023 — HP — Hrvatska pošta d.d. mod Povjerenik za informiranje

(Sag C-336/23, HP — Hrvatska pošta)

(2023/C 321/24)

Processprog: kroatisk

Den forelæggende ret

Visoki upravni sud Republike Hrvatske

Parter i hovedsagen

Sagsøger: HP — Hrvatska pošta d.d.

Den anden part i sagen: Povjerenik za informiranje

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal begrebet »videreanvendelse af oplysninger« i henhold til artikel 2, nr. 11), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1024 af 20. juni 2019 om åbne data og videreanvendelse af den offentlige sektors informationer ([EUT 2019,] L 172, [s. 56]) herefter »direktivet« forstås som adgang til enhver information, som en offentlig myndighed/offentlig virksomhed har frembragt eller er i besiddelse af, og som en bruger (fysisk eller juridisk person) for første gang anmoder om fra en offentlig myndighed?
2. Kan en anmodning om adgang til oplysninger fremstillet af eller som en offentlig myndighed/offentlig virksomhed er i besiddelse af, og som er frembragt inden for rammerne af eller i forbindelse med myndighedens organisering og arbejde, anses som en anmodning om adgang til oplysninger, der er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv, dvs. gælder bestemmelserne i dette direktiv for alle anmodninger om adgang til oplysninger, som offentlige myndigheder er i besiddelse af?
3. Gælder forpligtelsen til at give oplysninger, som omhandlet i direktivets artikel 2, kun for offentlige myndigheder, der anmodes om videreanvendelse af oplysninger, eller gælder de nye definitioner for alle offentlige myndigheder og alle oplysninger, dvs. om de personer, der er nævnt i direktivets artikel 2, er forpligtede til at give oplysninger, der er udarbejdet af eller som disse personer er i besiddelse af, eller er de personer, der er nævnt i direktivets artikel 2 kun forpligtede til at give oplysninger ved videreanvendelse af oplysninger?
4. Kan undtagelserne fra forpligtelsen til at give oplysninger i henhold til direktivets artikel 1, stk. 2, betragtes som undtagelser, hvorefter offentlige myndigheder kan nægte at give oplysninger, som de har udarbejdet eller er i besiddelse af, eller er der tale om undtagelser, der kun gælder, når offentlige myndigheder anmodes om at videreanvende oplysninger?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sofiyski rayonen sad (Bulgarien) den 29. maj 2023 — »APS beta Bulgaria« EOOD og »Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia« AD

(Sag C-337/23, APS Beta Bulgaria og Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia)

(2023/C 321/25)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Sofiyski rayonen sad

Ansøgere i betalingspåkravsprocedurerne

Ansøgere: »APS beta Bulgaria« EOOD og »Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia« AD

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 4, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF ⁽¹⁾ om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (herefter »direktiv 93/13/EØF«) fortolkes således, at

når en kreditaftale fastsætter en forpligtelse for forbrugeren til at indgå en kautionsaftale med en af kreditoren udpeget kautionist, udgør kautionsaftalens indhold ikke »hovedgenstanden« for aftalen med denne tredjemand, men derimod en del af kreditaftalens indhold? Har det i denne henseende betydning, om kreditoren og kautionisten er indbyrdes afhængige personer?

2. Skal nr. 1), litra i), i bilaget til direktiv 93/13/EØF fortolkes således, at

når forbrugeren er forpligtet til i forbindelse med en allerede indgået kreditaftale at stille en kautionist — idet en af mulighederne består i, at forbrugeren hyrer en af kreditoren udpeget person — skal indholdet af forbrugers forpligtelse i henhold til den kautionsaftale, som indgås senere på datoen for indgåelsen af kreditaftalen, anses for at være uklart, eftersom forbrugeren ikke havde mulighed for selv at udvælge eller foreslå den person, der af kreditoren blev udpeget som fremtidig kautionist?

3. Såfremt det forrige spørgsmål besvares således, at kautionsaftalens genstand er klar, skal nr. 1), litra i), j) og m), i bilaget til direktiv 93/13/EØF da fortolkes således, at

når forbrugeren har forpligtet sig til i forbindelse med en allerede indgået kreditaftale at stille en kautionist — idet en af mulighederne består i, at forbrugeren antager en af kreditoren udpeget person — skal indholdet af forbrugers forpligtelse i henhold til kreditaftalen anses for at være uklart, idet dette kan medføre, at kreditaftalen eller enkelte af dens vilkår er ugyldige?

4. Skal artikel 4, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med artikel 8 i direktiv 2005/29/EF ⁽²⁾ om virksomheders urimelige handelspraksis, fortolkes således, at

der, når en person, som yder et lån, kræver, at forbrugeren indgår en aftale med en af kreditgiveren udpeget person, som sikrer kreditgiverens fordring over for forbrugeren, altid er tale om udnyttelse af forbrugers ugunstige stilling og dermed om en aggressiv handelspraksis?

5. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 4, stk. 1, og artikel 7 i direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med artikel 8 i direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis, da fortolkes således, at

i en ensidig retslig procedure såsom en betalingspåkravsprocedure, hvor forbrugeren ikke deltager, kan retten begrunde tvivl om, at et kontraktvilkår er urimeligt, alene med det forhold, at retten har mistanke om, at vilkåret blev accepteret af forbrugeren på grund af en urimelig handelspraksis, eller skal dette sidstnævnte fastslås med sikkerhed?

6. Skal artikel 15, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF ⁽³⁾ om forbrugerkreditaftaler (herefter »direktiv 2008/48/EF«) fortolkes således, at

denne bestemmelse finder anvendelse i tilfælde, hvor kreditaftalen er knyttet til en accessorisk tjenesteydelse, nemlig at en tredjemand stiller kaution mod et vederlag, og giver forbrugeren mulighed for ikke blot at gøre sine krav som følge af, at kautionisten har handlet i strid med sine forpligtelser, f.eks. ved at betale efter udløbet af en lovbestemt frist, gældende, men også processuelle indsigelser, som udelukker forpligtelsen over for kautionisten?

7. Giver artikel 15, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF, sammenholdt med effektivitetsprincippet, og — hvis det lægges til grund, at kreditaftalen og kautionaftalen udgør forbundne transaktioner — artikel 5 og 7 i direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med nr. 1), litra b) og c), i bilaget til dette direktiv, mulighed for

en national retspraksis, hvorefter kautionisten i en aftale, der er knyttet til en forbrugerkreditaftale, har modtaget et vederlag fra forbrugeren til sikring af kreditaftalen og har betalt det til hovedkreditoren på grundlag af et kontraktvilkår på trods af udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 147 i Zakon za zadalženiata i dogovorite (lov om forpligtelser og aftaler) — hvilket i henhold til retspraksis medfører, at hele kautionen bortfalder — alligevel kan påberåbe sig at være indtrådt i den oprindelige kreditors rettigheder og under påberåbelse af modstridende retspraksis om lovens anvendelse kan kræve betaling af hovedskyldneren?

8. Skal artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48/EF, sammenholdt med artikel 5 i direktiv 93/13/EØF, fortolkes således, at

de årlige omkostninger i procent for lånet i tilfælde af en i kreditaftalen fastlagt forpligtelse til at indgå en med kreditaftalen forbunden kautionaftale, hvilket medfører en forhøjelse af det samlede kreditbeløb, også skal beregnes på grundlag af de forhøjede rater for vederlaget til kautionisten? Har det i denne henseende betydning, hvem der har udvalgt kautionisten, og om vedkommende er en af hovedkreditoren afhængig person?

9. Skal artikel 10, stk. 2, litra g), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at

det skal lægges til grund, at den forkerte oplysning af de årlige omkostninger i procent i en kreditaftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger som låntager udgør en manglende oplysning af de årlige omkostninger i procent i kreditaftalen, og at den nationale domstol skal anvende de retsvirkninger, der i national ret er fastsat for manglende oplysning af de årlige omkostninger i procent? Skal det lægges til grund, at disse virkninger nødvendigvis også er bindende for den kautionist, der har betalt, i forhold til forbrugeren?

10. Skal artikel 23, andet punktum, i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at

en af den nationale lovgiver fastsat sanktion i form af forbrugerkreditaftalens ugyldighed, hvorefter kun det ydede kreditbeløb skal betales tilbage, skal anses for at være forholdsmæssig i tilfælde, hvor forbrugerkreditaftalen ikke indeholder en præcis oplysning af de årlige omkostninger i procent, idet den ikke angiver omkostningerne til en af kreditoren udvalgt professionel kautionist (selv om de årlige omkostninger i procent er angivet med tal i kreditaftalens tekst)?

11. Skal artikel 2, stk. 2, i direktiv 2009/138/EF ⁽¹⁾ om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (herefter »direktiv 2009/138/EF«), sammenholdt med del A, nr. 14), i bilag I til dette direktiv, fortolkes således, at

professionel udøvelse af en aktivitet som kautionist mod vederlag, idet det kautionerende selskab i alle tilfælde af misligholdelse betaler hele beløbet for det lån, som en forbruger som hovedskyldner har optaget, og vederlaget betales sammen med alle låneraterne uafhængigt af forbrugeren misligholdelse, udgør »forsikringsvirksomhed« i dette direktivs forstand?

12. Såfremt det 11. spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 14, stk. 1, i direktiv 2009/138/EF da fortolkes således, at

en person, der udøver den i det 11. spørgsmål omhandlede aktivitet, er underlagt en forpligtelse til at have en tilladelse fra de nationale tilsynsmyndigheder, der er kompetente til at udstede tilladelser til forsikringsgivere?

⁽¹⁾ EFT 1993, L 95, s. 29.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11.5.2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT 2005, L 149, s. 22).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25.11.2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (EUT 2009, L 335, s. 1).

Appel iværksat den 31. maj 2023 af Jean-Marc Colombani til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 22. marts 2023 i sag T-113/22, Colombani mod EU-Udenrigstjenesten

(Sag C-343/23 P)

(2023/C 321/26)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Jean-Marc Colombani (ved advokat N. de Montigny)

Den anden part i appelsagen: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen tages til følge, og den appellerede dom ophæves.
- Domstolen træffer afgørelse i sagen, og, i overensstemmelse med, hvad Retten burde have gjort,
 - annulleres afgørelsen af 15. juni 2021
- tilpligtes appelindstævnte at betale et symbolsk beløb på 1 EUR som kompensation for appellants ikke-økonomiske tab.
- Appelindstævnte tilpligtes at betale de sagsomkostninger, som appellanten har afholdt i forbindelse med appelsagen og sagen i første instans

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen fremsat flere anbringender.

Indledningsvis og generelt har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i forbindelse med undersøgelsen af genstanden for appellants anmodning om bistand, retsstridigt begrænsede sig til alene at tage hensyn til alle de berørte personers uafhængige og aktive individuelle handlinger, og således udelukkede ethvert begreb om chikane og samordnet adfærd, samt skadede enhedskarakteren af retspraksis på området.

Appellanten vil for det andet ligeledes gøre opmærksom på den retlige fejl, som Retten begik i forbindelse med undersøgelsen af det urigtige skøn, som EU-Udenrigstjenesten anlagde, og appellanten har bl.a. henvist til, at der skete en ulovlig omvendning af bevisbyrden ved analysen af betingelsen om, at der skal fremlægges »foreløbigt bevis« for en negativ adfærd, den manglende hensyntagen til begrebet medgerningsmand/medvirken, der ikke kræver en aktiv handling, den urigtige gengivelse af de fremlagte beviser, tilsidesættelsen af kontradiktionsprincippet, selvmodsigelserne i begrundelsen og den retlige fejl i forbindelse med undersøgelsen af »begrundelserne« for den påtalte adfærd, der er i strid med tjenstemandsvedtægtens artikel 11, 12, 12a, 21 og 21a, og som fritager de højest placerede ledere i en institution for ethvert ansvar.

For det tredje har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte tjenstemandsvedtægtens artikel 24 ved at fastslå, at EU-Udenrigstjenesten med rette havde afslået appellants anmodning om bistand.

For det fjerde har appellanten gjort gældende, at der ikke blev taget hensyn til, at der forelå en afgørelse om afslag på den indgivne anmodning, hvilket udgør en retlig fejl ved analysen af tjenstemandsvedtægtens artikel 17 og 19.

Endelig har appellanten krævet, at det ikke-økonomiske tab, som Retten afviste, anerkendes.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 2. juni 2023 — LB og JL mod Getin Noble Bank S.A.

(Sag C-347/23, Zabitoń ⁽¹⁾)

(2023/C 321/27)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: LB og JL

Sagsøgt: Getin Noble Bank S.A.

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2, litra b) og c), i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 ⁽²⁾ om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at en fysisk person, der indgår en aftale om lån med pant i fast ejendom med henblik på at opnå finansiering af køb af ét lokale, som efterfølgende skal udlejes mod vederlag (»buy-to-let«), skal anses som »forbruger« i dette direktivs forstand?

⁽¹⁾ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

⁽²⁾ EFT 1993, L 95, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 5. juni 2023 — KCB og MB mod BNP Paribas Bank Polska S.A.

(Sag C-348/23, BNP Paribas Bank Polska)

(2023/C 321/28)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: KCB og MB

Sagsøgt: BNP Paribas Bank Polska S.A.

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF ⁽¹⁾ af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler samt effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet fortolkes på en sådan måde, at disse er til hinder for en fortolkning af nationale bestemmelser, hvorefter:

1. forbrugeren ikke effektivt kan gøre krav mod erhvervsdrivende efter indgåelse af urimelige kontraktvilkår gældende, før forbrugeren afgiver en erklæring om, at han eller hun ikke er enig i, at de urimelige kontraktvilkår skal opretholdes, accepterer at vilkårene ikke skal anvendes og forstår og accepterer de deraf følgende konsekvenser, herunder potentielt, at hele aftalen bliver ugyldig,
2. forbrugeren ikke effektivt kan gøre krav mod erhvervsdrivende om tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb på baggrund af urimelige kontraktvilkår, før den pågældende forbruger fremsætter ovenstående erklæring,

3. forbrugers krav om tilbagebetaling af den uretmæssige ydelse, der er opfyldt på grundlag af urimelige kontraktvilkår, først er forfaldent, når vedkommende fremsætter ovenstående erklæring,
4. den erhvervsdrivende ikke er forpligtet til at betale lovbestemte renter til forbrugeren for forsinkelse ved opfyldelse af ydelsen, før denne erhvervsdrivende bliver bekendt med ovenstående erklæring fra forbrugeren?

⁽¹⁾ EFT 1993, L 95, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 9. juni 2023 — EA mod Artemis security

(Sag C-367/23, Artemis security)

(2023/C 321/29)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Appellant i kassationssagen: EA

Indstævnt i kassationssagen: Artemis security SAS

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Opfylder artikel 9, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden betingelserne for at have direkte virkning og kunne påberåbes af en arbejdstager i en tvist, der vedrører den pågældende?
- 2) Skal artikel 9, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning eller praksis, hvorefter en arbejdstagers ret til erstatning i tilfælde af manglende overholdelse af de bestemmelser, der er vedtaget for at gennemføre de nødvendige foranstaltninger til sikring af dennes gratis helbreds kontrol, er betinget af, at den skade, der følger af denne manglende overholdelse, godtgøres?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Slovakiet) den 13. juni 2023 — Mesto Rimavská Sobota mod Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky

(Sag C-370/23, Mesto Rimavská Sobota)

(2023/C 321/30)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Mesto Rimavská Sobota

Den anden part i sagen: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 995/2010⁽¹⁾ af 20. oktober 2010 om fastsættelse af krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning, fortolkes således, at denne bestemmelse også omfatter salg af rådt træ eller brænde som omhandlet i bilag 1 til nævnte forordning, hvis køberen i henhold til aftalen foretager fældningen under vejledning og opsyn fra sælgeren?

⁽¹⁾ EUT 2010, L 295, s. 23.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Duisburg (Tyskland) den 13. juni 2023 — HT mod Mercedes-Benz Group AG

(Sag C-371/23, Mercedes-Benz Group)

(2023/C 321/31)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Duisburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: HT

Sagsøgt: Mercedes-Benz Group AG

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan en anordning i et køretøj, som registrerer temperatur, køretøjets hastighed, motorens omdrejningstal (rpm), det anvendte gear, vakuum i indsugningsmanifolden eller ethvert andet parameter med henblik på alt efter resultatet af denne registrering at ændre parametrene for forbrændingsprocessen i motoren, også reducere emissionsbegrænsningssystemets effektivitet som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007⁽¹⁾ og dermed udgøre en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning nr. 715/2007, hvis den ændring af parametrene for forbrændingsprocessen, der sker som følge af resultatet af anordningens registreringer, ganske vist på den ene side forøger emissionerne af et bestemt skadeligt stof, f.eks. nitrogenoxider, men samtidig på den anden side reducerer emissionerne af et eller flere andre skadelige stoffer, f.eks. partikler, kulbrinter, carbonmonoxider, methan og/eller carbondioxid?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: På hvilke betingelser udgør anordningen i et sådant tilfælde en manipulationsanordning?
- 3) Kan en omskifter eller styring i et køretøj, der som følge af den ændring af parametrene for forbrændingsprocessen, den bevirker, ganske vist på den ene side forøger emissionerne af et bestemt skadeligt stof, f.eks. nitrogenoxider, men samtidig på den anden side reducerer emissionerne af et eller flere andre skadelige stoffer, f.eks. partikler, kulbrinter, carbonmonoxider, methan og/eller carbondioxid, være ulovlig i henhold til EU-retten ud fra andre synspunkter end det, at der foreligger en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning nr. 715/2007?
- 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende: På hvilke betingelser er dette tilfældet?
- 5) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning nr. 715/2007 også lovlig i henhold til denne forordnings artikel 5, stk. 2, andet punktum, litra a), hvis den ganske vist ikke er nødvendig for at beskytte motoren mod beskadigelse eller havari, men dog for at sikre køretøjets driftssikkerhed?

- 6) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er bestemmelser i national ret, som inden for rammerne af en sag om erstatning anlagt mod fabrikanten i fuldt omfang pålægger køberen af et køretøj, som har anlagt den pågældende sag, at bevise, at der foreligger en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning nr. 715/2007, og desuden, at der ikke foreligger faktiske omstændigheder, som indebærer, at en konstateret manipulationsanordning i den ovenfor anførte betydning undtagelsesvis er lovlig i henhold til artikel 5, stk. 2, andet punktum, litra a), i forordning nr. 715/2007, uden at køretøjsfabrikanten under bevisoptagelsen skal bidrage med informationer herom, i strid med de i Domstolens dom af 21. marts 2023 (C-100/21), nævnte artikel 18, stk. 1, artikel 26, stk. 1, og artikel 46 i direktiv 2007/46/EF ⁽²⁾, i det omfang det fremgår af de sidstnævnte bestemmelser, at køberen af et motorkøretøj, der er udstyret med en ulovlig manipulationsanordning, har krav på erstatning fra køretøjets fabrikant (jf. den nævnte doms præmis 91 og 93)?
- 7) Såfremt det sjette spørgsmål besvares bekræftende: Hvilken fordeling af bevisbyrden er der i henhold til EU-retten fastsat i tvisten mellem køberen af et køretøj og dets fabrikant om et erstatningskrav fra førstnævnte mod sidstnævnte med hensyn til, at der foreligger en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning nr. 715/2007, og med hensyn til, at der foreligger faktiske omstændigheder, som indebærer, at manipulationsanordningen undtagelsesvis er lovlig i medfør af artikel 5, stk. 2, andet punktum, litra a), i forordning nr. 715/2007? Kan bevisbyrden lettes for de respektive parter, og i givet fald på hvilken måde, eller påhviler der dem eventuelt forpligtelser, og i givet fald hvilke? Hvis der påhviler dem forpligtelser: Hvilke følger har det, hvis de ikke opfyldes?
- 8) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Er bestemmelser i national ret, som inden for rammerne af en sag om erstatning anlagt mod fabrikanten i fuldt omfang pålægger køberen af et køretøj, som har anlagt den pågældende sag, at bevise, at der foreligger en omskifter eller styring, som er ulovlig af en anden grund end den omstændighed, at der foreligger en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning nr. 715/2007, uden at køretøjsfabrikanten under bevisoptagelsen skal bidrage med informationer herom, i modstrid med de i Domstolens dom af 21. marts 2023 (C-100/21), nævnte bestemmelser, artikel 18, stk. 1, artikel 26, stk. 1, og artikel 46 i direktiv 2007/46, for så vidt som det af de sidstnævnte bestemmelser fremgår, at køberen af et motorkøretøj, der er udstyret med en ulovlig manipulationsanordning, har krav på erstatning fra køretøjets fabrikant (jf. den nævnte doms præmis 91 og 93)?
- 9) Såfremt det ottende spørgsmål besvares bekræftende: Hvilken fordeling af bevisbyrden er der i henhold til EU-retten fastsat i tvisten mellem køberen af et køretøj og dets fabrikant om et erstatningskrav fra førstnævnte mod sidstnævnte med hensyn til, om der foreligger en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning nr. 715/2007? Kan bevisbyrden lettes for de respektive parter, og i givet fald på hvilken måde, eller påhviler der dem eventuelt forpligtelser, og i givet fald hvilke? Hvis der påhviler dem forpligtelser: Hvilke følger har det, hvis de ikke opfyldes?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20.6.2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT 2007, L 171, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5.9.2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (Rammedirektiv) (EUT 2007, L 263, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sofiyski rayonon sad (Bulgarien) den 26. juni 2023 — ZD »BUL INS« AD mod PV

(Sag C-387/23, BUL INS)

(2023/C 321/32)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Sofiyski rayonon sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ZD »BUL INS« AD

Sagsøgt: PV

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF ⁽¹⁾ af 16. september 2009 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse fortolkes således, at sager, som et forsikrings-selskab, ved hvilket der er blevet tegnet en ansvarsforsikring for motorkøretøjer, anlægger på grundlag af regreskrav efter national ret, er omfattet af anvendelsesområdet for EU-retten vedrørende forbuddet mod begrænsning af forsikrings-selskabers ansvar?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at EU-retten finder anvendelse, skal den ovennævnte bestemmelse og artikel 38 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en fysisk person under en sådan sag, der anlægges af eller mod den pågældende, skal anses for »forbruger« i lyset af effektivitetsprincippet og forbrugerbeskyt-telseshensynene?

⁽¹⁾ EUT 2009, L 263, s. 11.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Wedding (Tyskland) den 27. juni 2023 — Bulgarfrukt — Fruchthandels GmbH mod Oranzherii Gimel II EOOD

(Sag C-389/23, Bulgarfrukt)

(2023/C 321/33)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Wedding

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bulgarfrukt — Fruchthandels GmbH

Sagsøgt: Oranzherii Gimel II EOOD

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 ⁽¹⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 ⁽²⁾ fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter et europæisk betalingspåkrav i forbindelse med en appel skal erklæres ugyldigt af retten, når det ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt for skyldneren?
2. Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal ovennævnte forordninger da fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter tvangsfuldbyrdelsen af det europæiske betalingspåkrav skal erklæres ulovlig, når betalingspåkravet ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt for skyldneren?
3. Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal forordning nr. 1896/2006 da fortolkes således, at en skyldner, der har kendskab til et europæisk betalingspåkrav, som imidlertid ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt for vedkommende, ikke gyldigt kan gøre indsigelse mod dette betalingspåkrav?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13.11.2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT 2007, L 324, s. 79).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12.12.2006 om indførelse af en europæisk betalings-påkravsprocedure (EUT 2006, L 399, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel București (Rumænien) den 27. juni 2023 — Brăila Winds SRL mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București, Ministerul Finanțelor, Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală og Agenția Națională de Administrare Fiscală

(Sag C-391/23, Brăila Winds)

(2023/C 321/34)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Brăila Winds SRL

Sagsøgte: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București, Ministerul Finanțelor, Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală og Agenția Națională de Administrare Fiscală

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal bestemmelserne i artikel 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at en national ordning som den ved lov nr. 259/2021 indførte, der kun pålægger visse elektricitetsproducenter en skat, udgør anmeldelsespligtig statsstøtte til de producenter, som er fritaget for denne skat? Er denne ordning diskriminerende, såfremt den blot finder anvendelse på visse elektricitetsproducenter, herunder producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder?
2. Skal dels bestemmelserne i artikel 49 TEUF og 56 TEUF, dels bestemmelserne i artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning som den ved lov nr. 259/2021 indførte, der kun pålægger visse elektricitetsproducenter (herunder producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder) en høj skat, hvorimod andre producentkategorier er fritaget for denne skat?
3. Inden forordning 2022/1854 ⁽¹⁾ trådte i kraft, var direktiv (EU) 2019/944 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU ⁽²⁾ da til hinder for en national ordning som den ved lov nr. 259/2021 indførte, der ville kunne medføre en fastsættelse af salgsprisen/begrænsning af friheden til at fastsætte salgsprisen?
4. Er bestemmelserne i artikel 191, stk. 2, TEUF vedrørende forsigtighedsprincippet, princippet om forebyggende indsats, princippet om indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden og princippet om, at forureneren betaler, til hinder for en national ordning som den ved lov nr. 259/2021 indførte? Bringer en sådan ordning Unionens målsætning om klimaneutralitet i 2050 og Unionens energibeskatningspolitik i fare?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) 2022/1854 af 6.10.2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser (EUT 2022, L 261 I, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5.6.2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU (EUT 2019, L 158, s. 125).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 29. juni 2023 — LEGO Juris A/S mod »SZOTI« Ipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

(Sag C-396/23, LEGO Juris)

(2023/C 321/35)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Ansøger om toldmyndighedernes indgriben: LEGO Juris A/S

Indsiger mod toldmyndighedernes indgriben: »SZOTI« Ipari, Kereskedelmi és Szolgálató Kft.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er EU-retten til hinder for et kriterium i en medlemsstats retspraksis, hvorefter en uautoriseret brug af et varemærke kvalificeres som en krænkelse af et varemærke, der beskytter en fotorealistisk gengivelse af et af byggeelementerne i byggelegetøj, såsom den i hovedsagen omhandlede brug, der er kendetegnet ved den omstændighed, at der i det omtvistede modulopbyggede byggelegetøjs lukkede emballage kan findes en byggeklods (herefter »klods«), hvis form kan forveksles med gengivelsen af en klods, der er beskyttet af varemærket, samt en byggevejledning, der gengiver denne klods på en måde, der kan forveksles med varemærket, mens hverken gengivelsen af den af varemærket beskyttede klods eller et tegn, der kan forveksles hermed, optræder på ydersiden af byggelegetøjets lukkede emballage, eller kun optræder delvist, og ingen andre elementer af emballagen nævner varemærkeindehaveren?
- 2) Hvis ovennævnte brug af varemærket skal anses for at være en brug, over for hvilken varemærkeindehaveren kan gribe ind i henhold til artikel 10, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 ⁽¹⁾ af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, skal denne bestemmelse da forstås således, at varemærkeindehaveren kan kræve, at importen til det pågældende land af den vare, der udgøres af byggelegetøjet som helhed, afbrydes, og at denne vare i denne forbindelse tilbageholdes, selv om brugen af varemærket kun sker i forbindelse med en eller få klodser fra byggelegetøjet — der kan adskilles fra varen og teknisk set svarer til andre klodser — samt ved en gengivelse af disse klodser i byggevejledningen?
- 3) Såfremt EU-retten skal fortolkes således, at varemærkeindehaveren kan fremsætte krav med hensyn til varen som helhed, selv om brugen af varemærket kun sker i forbindelse med en eller få klodser fra byggelegetøjet — der kan adskilles fra varen og teknisk set svarer til andre klodser — samt ved en gengivelse af disse klodser i byggevejledningen, er anerkendelsen af en skønsbeføjelse hos domstolene, hvorefter en medlemsstats domstol ikke udsteder et forbud mod fortsat import af byggelegetøjet til landet og i denne henseende afslår anmodningen om foreløbige retsmidler med henblik på tilbageholdelse af byggelegetøjet, forenelig med EU-retten, idet der tages hensyn til den begrænsede karakter af en krænkelse, der kun berører en eller få klodser, der kan findes i en lukket emballage, krænkelsens mindre grove karakter og begrænsede omfang i forhold til varen som helhed og de interesser, der er forbundet med handel uden restriktioner med et byggelegetøj, der i vid udstrækning ikke kan rejses tvivl om?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16.12.2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT 2015, L 336, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Köln (Tyskland) den 4. juli 2023 — Advokat og notar mod Formanden for Oberlandesgericht Hamm

(Sag C-408/23, Advokatnotar)

(2023/C 321/36)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Advokat og notar

Sagsøgt: Formanden for Oberlandesgericht Hamm

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF⁽¹⁾ af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, som præceptivt fastsætter, at en person ikke kan ansættes som advokatnotar for første gang, hvis vedkommende ved udløbet af ansøgningsfristen for notarstillingen er fyldt 60 år, selv hvis flere stillinger må forblive ubesatte, fordi der i den retskreds, hvor ansøgningsproceduren har fundet sted, ikke findes yngre ansøgere, og ansøgere fra andre retskredse ikke må ansøge?
- 2) Skal det første spørgsmål besvares bekræftende, såfremt det må forventes, at flere udbudte stillinger som advokatnotar i det efterfølgende år på ny ikke vil kunne besættes med egnede ansøgere under 60 år?
- 3) Skal det første spørgsmål i hvert fald besvares bekræftende, fordi det desuden må forventes, at det også i andre retskredse uden for byområder i gentagne tilfælde vil forekomme, at ikke alle udbudte stillinger som advokatnotar kan besættes med egnede ansøgere under 60 år?
- 4) Foreligger der ingen tilsidesættelse af artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000, hvis tilgængeligheden af notarydelser i en retskreds er sikret, selv om en ansøger, der er ældre end 60 år, alene på grund af sin alder ikke er blevet ansat som advokatnotar, og flere stillinger er forblevet ubesatte?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italien) den 10. juli 2023 — Secab Soc. coop. mod Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA) og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

(Sag C-423/23, Secab)

(2023/C 321/37)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Secab Soc. coop.

Sagsøgte: Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA) og Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 5, stk. 4, i direktiv (EU) 2019/944⁽¹⁾, 3. og 12. betragtning til direktiv (EU) 2018/2001⁽²⁾, 27., 28., 29. og 39. betragtning til samt artikel 6, stk. 1, og artikel 8, stk. 2, i forordning (EU) 2022/1854⁽³⁾ til hinder for en national lovgivning, der fastsætter et loft over markedsindtægter fra salg af elektricitet, som anvendes på den måde, der er fastsat i artikel 15a i lovdekret nr. 4 af 27. januar 2022, og som ikke sikrer, at producenterne gives mulighed for at tilbageholde 10 % af indtægterne over dette loft?
- 2) Er artikel 5, stk. 4, i direktiv (EU) 2019/944, 2., 3. og 12. betragtning til direktiv (EU) 2018/2001, 27., 28., 29. og 39. betragtning til samt artikel 6, stk. 1, og artikel 8, stk. 2, litra b) og c), i forordning (EU) 2022/1854 til hinder for en national lovgivning, der fastsætter et loft over markedsindtægter fra salg af elektricitet, som anvendes på den måde, der er fastsat i artikel 15a i lovdekret nr. 4 af 27. januar 2022, og som indebærer, at investeringer i sektoren for vedvarende energi ikke opretholdes og tilskyndes?

- 3) Er tredje betragtning til direktiv (EU) 2018/2001, 27. og 41. betragtning til samt artikel 7, stk. 1, litra h), litra i) og litra j), artikel 8, stk. 1, litra a) og d), og stk. 2, i forordning (EU) 2022/1854 til hinder for en national lovgivning, der fastsætter et loft over markedsindtægter fra salg af elektricitet, som anvendes på den måde, der er fastsat i artikel 15a i lovdekret nr. 4 af 27. januar 2022, men som hverken fastsætter et specifikt loft over indtægter fra salg af elektricitet, der produceres fra stenkul, eller indeholder differentierede bestemmelser for de forskellige energikilder?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5.6.2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU (omarbejdning) (EUT 2019, L 158, s. 125).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 af 11.12.2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning) (EUT 2018, L 328, s. 82).
- (³) Rådets forordning (EU) 2022/1854 af 6.10.2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser (EUT 2022, L 261, s. 1).

Sag anlagt den 12. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-433/23)

(2023/C 321/38)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved C. Hermes og E. Sanfrutos Cano, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- 1) Det fastslås, at

- Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 i direktiv 91/271/EØF (¹), idet det ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med opsamling af byspildevand i byområderne Acorán, Adeje-Arona, Añaza, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Golf del Sur, Guía de Isora Litoral, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Puerto de Santiago-Playa la Arena, San Isidro-Litoral, Sueño Azul og Valle de la Orotava på De Kanariske Øer og Medio-Andarax i Andalusien.
- Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 3, i direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med rensning af byspildevand i byområderne Acantilado de los Gigantes, Adeje-Arona, Almansa, Almodóvar del Campo, Almodóvar del Río, Alto Nerbioi-Amurrio, Alto Nerbioi-Laudio, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Consuegra, Donostia-San Sebastián, Estepa, Genil-Cubillas, Golf del Sur, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guía de Isora Litoral, Jódar, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Lora del Río, Los Yébenes, Martos, Medio-Andarax, Posadas, Puerto de Santiago-Playa la Arena, Quintanar de la Orden, Rambla (La)-Montalbán, San Isidro-Litoral, San Roque, Santoña, Sueño Azul, Torredonjimeno, Trebujena, Trujillo, Valle de la Orotava, Venta de Baños og Villanueva del Río-Alcolea del Río.
- Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5 i og bilag I, litra B, til direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med rensning af byspildevand i byområderne Almodóvar del Campo, Argamasilla de Alba, Cáceres, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra, Don Benito-Villanueva de la Serena, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guillena, Los Yébenes, Madridejos, Mérida, Montcada, Montijo-Puebla Calzada, Palma del Condado, Quintanar de la Orden, Rubí, Sonseca, Soria, Trujillo, Venta de Baños og Villafranca de los Barros.

- Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 15 i direktiv 91/271/EØF, sammenholdt med bilag I, litra D, til samme direktiv, i forbindelse med byområderne Acantilado de los Gigantes, Adeje-Arona, Almansa, Almodóvar del Campo, Almodóvar del Río, Alto Nerbioi-Amurrio, Alto Nerbioi-Laudio, Argamasilla de Alba, Bargas-Cabañas-Mocejón-Olías-Magán-Villaseca, Cáceres, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra, Don Benito-Villanueva de la Serena, Donostia-San Sebastián, Estepa, Genil-Cubillas, Golf del Sur, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guía de Isora Litoral, Guillena, Jódar, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Lora del Río, Los Yébenes, Madridejos, 77 Martos, Medio-Andarax, Mérida, Montijo-Puebla Calzada, Montcada, Palma del Condado, Posadas, Puerto de Santiago-Playa la Arena, Quintanar de la Orden, Rambla (La)-Montalbán, Rubí, San Isidro-Litoral, San Roque, Santoña, Sonseca, Soria, Sueño Azul, Torredonjimeno, Trebujena, Trujillo, Valle de la Orotava, Villanueva del Río-Alcolea del Río, Venta de Baños og Villafranca de los Barros.

2) Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har til støtte for søgsmålet fremsat fire anbringender om tilsidesættelse af Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, som ændret ved Rådets direktiv 2013/64/EU ⁽²⁾ af 17. december 2013.

Med det **første anbringende** har Kommissionen foreholdt Kongeriget Spanien at have tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 i direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med opsamling af byspildevand i byområderne Acorán, Adeje-Arona, Añaza, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Golf del Sur, Guía de Isora Litoral, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Puerto de Santiago-Playa la Arena, San Isidro-Litoral, Sueño Azul og Valle de la Orotava på De Kanariske Øer og Medio-Andarax i Andalusien.

I forbindelse med de 12 byområder på De Kanariske Øer har Kommissionen i det væsentlige gjort gældende, at disse anvender individuelle systemer uden at opfylde betingelserne i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 91/271/EØF, der gør anvendelsen af denne undtagelse fra reglen om et kloaknet afhængig af, at to kumulative betingelser er opfyldt. For det første skal myndighederne i hvert enkelt tilfælde godtgøre, at det ikke er velbegrundet at etablere et kloaknet, enten fordi det ikke vil gavne miljøet, eller fordi det vil medføre urimelige udgifter. For det andet skal det individuelle system eller andre egnede systemer, der anvendes, sikre samme miljøbeskyttelsesniveau. Med hensyn til byområdet Medio Andarax i Andalusien har Kommissionen gjort gældende, at dette ikke har et kloaknet for noget af sit spildevand.

Med det **andet anbringende** har Kommissionen gjort gældende, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 3, i direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med rensning af byspildevand i byområderne Acantilado de los Gigantes, Adeje-Arona, Almansa, Almodóvar del Campo, Almodóvar del Río, Alto Nerbioi-Amurrio, Alto Nerbioi-Laudio, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Consuegra, Donostia-San Sebastián, Estepa, Genil-Cubillas, Golf del Sur, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guía de Isora Litoral, Jódar, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Lora del Río, Los Yébenes, Martos, Medio-Andarax, Posadas, Puerto de Santiago-Playa la Arena, Quintanar de la Orden, Rambla (La)-Montalbán, San Isidro-Litoral, San Roque, Santoña, Sueño Azul, Torredonjimeno, Trebujena, Trujillo, Valle de la Orotava, Venta de Baños og Villanueva del Río-Alcolea del Río.

Ifølge artikel 4, stk. 1, i direktiv 91/271/EØF skal medlemsstaterne sikre, at byspildevand, der tilledes kloaknet, før udledningen underkastes sekundær rensning eller en tilsvarende rensning. Ifølge samme artikels stk. 3 skal udledninger fra rensningsanlæg for spildevand opfylde kravene i bilag I, litra B, i direktiv 91/271/EØF. Efter Kommissionens opfattelse er disse forpligtelser ikke opfyldt i de byområder, der er nævnt i det foregående afsnit, enten fordi spildevandet ikke opsamles i overensstemmelse med samme direktivs artikel 3, hvorfor det heller ikke kan renses, eller fordi ikke alt det opsamlede vand gennemgår den grad af rensning, der kræves i henhold til artikel 4 i direktiv 91/271/EØF, og udledningerne heller ikke opfylder kravene i bilag I, litra B, til direktivet, således som det kræves i artikel 4, stk. 3.

Med det **tredje anbringende** har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5 i og bilag I, litra B, til direktiv 91/271/EØF, idet det ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med rensning af byspildevand i byområderne Almodóvar del Campo, Argamasilla de Alba, Cáceres, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra, Don Benito-Villanueva de la Serena, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guillena, Los Yébenes, Madridejos, Mérida, Montcada, Montijo-Puebla Calzada, Palma del Condado, Quintanar de la Orden, Rubí, Sonseca, Soria, Trujillo, Venta de Baños og Villafranca de los Barros.

Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at disse byområder med mere end 10 000 personækvivalenter, der udleder til følsomme områder, ikke for alt spildevand sikrer en mere vidtgående rensning end beskrevet i artikel 4 i direktiv 91/271/EØF, som krævet i samme direktivs artikel 5, stk. 2, og at udledningerne fra rensningsanlæggene for byspildevand fra disse byområder til følsomme områder heller ikke opfylder de relevante krav i bilag I, litra B, til direktivet.

Med det **fjerde anbringende** har Kommissionen foreholdt Kongeriget Spanien ikke at have overholdt sine forpligtelser i henhold til artikel 15 i direktiv 91/271/EØF, sammenholdt med bilag I, litra D, til samme direktiv, i forbindelse med byområderne Acantilado de los Gigantes, Adeje-Arona, Almansa, Almodóvar del Campo, Almodóvar del Río, Alto Nerbioi-Amurrio, Alto Nerbioi-Laudio, Argamasilla de Alba, Bargas-Cabañas-Mocejón-Ólías-Magán-Villaseca, Cáceres, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra, Don Benito-Villanueva de la Serena, Donostia-San Sebastián, Estepa, Genil-Cubillas, Golf del Sur, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guía de Isora Litoral, Guillena, Jódar, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Lora del Río, Los Yébenes, Madridejos, Martos, Medio-Andarax, Mérida, Montijo-Puebla Calzada, Montcada, Palma del Condado, Posadas, Puerto de Santiago-Playa la Arena, Quintanar de la Orden, Rambla (La)-Montalbán, Rubí, San Isidro-Litoral, San Roque, Santoña, Sonseca, Soria, Sueño Azul, Torredonjimeno, Trebujena, Trujillo, Valle de la Orotava, Villanueva del Río-Alcolea del Río, Venta de Baños og Villafranca de los Barros.

(¹) Rådets direktiv 91/271/EØF af 21.5.1991 om rensning af byspildevand (EFT 1991, L 135, s. 40).

(²) Rådets direktiv 2013/64/EU af 17.12.2013 om ændring af Rådets direktiv 91/271/EØF og 1999/74/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2006/7/EF, 2006/25/EF og 2011/24/EU som følge af ændringen af Mayottes status i forhold til Den Europæiske Union (EUT 2013, L 353, s. 8).

Sag anlagt den 24. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Republiken Bulgarien

(Sag C-462/23)

(2023/C 321/39)

Processprog: bulgarsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved N. Nikolova og B. Rous Demiri, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republiken Bulgarien

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republiken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 2, artikel 7, stk. 2, litra b), og artikel 9, stk. 4, første afsnit, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/54/EF af 18. juni 2009 om udvinding og markedsføring af naturligt mineralvand (¹), idet at den ikke har forbudt, at naturligt mineralvand og kildevand fra én og den samme kilde bliver bragt i omsætning under flere handelsbetegnelser, at den ikke har krævet, at der på etikken for naturligt mineralvand eller kildevand angives kildens navn og, at den har tilladt anvendelsen af betegnelsen »kildevand« for vand, der ikke opfylder betingelserne for anvendelsen af betegnelsen »kildevand«.

— Republiken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/54/EF af 18. juni 2009 om udvinding og markedsføring af naturligt mineralvand indfører i artikel 8, stk. 2, reglen »én kilde — én handelsbetegnelse«, der forbyder, at naturligt mineralvand og kildevand fra én og samme kilde bringes i omsætning under flere handelsbetegnelser. Derudover skal der på etiketten for naturligt mineralvand og kildevand i henhold til direktivets artikel 7, stk. 2, litra b), sammenholdt med artikel 9, stk. 4, litra c), være en angivelse af stedet, hvor kilden udnyttes, og kildens navn.

Det er dog i henhold til bulgarsk ret tilladt at bringe naturligt mineralvand og kildevand fra én og samme kilde i omsætning under flere handelsbetegnelser, såvel som at markedsføre naturligt mineralvand og kildevand med de samme karakteristika fra ét og samme underjordiske grundvandsspejl eller vandlag under forskellige handelsbetegnelser, hvilket udgør en overtrædelse af artikel 8, stk. 2, i direktiv 2009/54/EF. Derudover kræves det i henhold til bulgarsk ret ikke, at kildens navn som omhandlet i direktivet, henhører under de obligatoriske angivelser, der skal være på etiketten for naturligt mineralvand, og den er således ikke i overensstemmelse med direktivets artikel 7, stk. 2, litra b). Republikken Bulgarien tilsidesætter desuden forpligtelsen i direktivets artikel 9, stk. 4, litra c), idet det efter national ret er tilladt at bringe kildevand, der ikke opfylder krævene om etikettering, i omsætning.

Den 2. juli 2020 tilsendte Kommissionen Republikken Bulgarien en åbningsskrivelse. Den 23. september 2021 sendte Kommissionen en begrundet udtalelse til Republikken Bulgarien. På trods heraf har Republikken Bugarien stadig ikke truffet foranstaltninger til gennemførelse af direktivet og ej heller givet Kommissionen meddelelse herom.

(¹) EUT 2009, L 164, s. 45.

Appel iværksat den 21. juli 2023 af EVH GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-312/20, EVH GmbH mod Europa-Kommissionen

(Sag C-464/23 P)

(2023/C 321/40)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: EVH GmbH (ved Rechtsanwältin I. Zenke og Rechtsanwalt T. Heymann)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Den Europæiske Unions Rets dom af 17. maj 2023, EVH GmbH mod Kommissionen (T-312/20), ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 26. februar 2019 om fusion »RWE/E.ON Assets« (Sag M.8871, EUT 2020, C 111, s. 1) annulleres

1a. Subsidiært, under alle omstændigheder hjemvises sag T-312/20 til Retten med henblik på enhver nødvendig afgørelse.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de advokatomkostninger og rejseomkostninger, som appellanten har afholdt i sag T-312/20.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med det **første anbringende** anfægtet, at Retten i den appellerede dom anlagde en urigtig fortolkning af EU-retten, særligt artikel 101 TEUF og artikel 21, stk. 1, i forordning (EF) 139/2004 (¹).

For det første er EU-retten tilsidesat, idet artikel 101 TEUF ikke er anvendt på grund af en angivelig blokerende virkning af EF-fusionsforordningens artikel 21 (den appellerede doms præmis 392 ff.).

For det andet er der ikke taget hensyn til den appellanten fremlagte dokumentation for, at RWE og E.ON har indgået en kartelaftale som omhandlet i artikel 101 TEUF (den appellerede doms præmis 392 ff.).

For det tredje skal den af formelle grunde manglende hensyntagen til de af appellanten fremførte faktiske forhold anses for en tilsidesættelse af processuelle rettigheder (den appellerede doms præmis 393 f. og 406 ff.).

Appellanten har med det **andet anbringende** gjort gældende, at Retten med urette ikke anså Kommissionens fusionskontrolprocedure i sag M.8871 og sag M.8870 samt Bundeskartellamts fusionskontrolprocedure i sag B8-28/19 som integrerende dele af en enkelt fusion, der skulle have været efterprøvet i en fusionsprocedure.

Herved foreholdes Retten for det første, at den så bort fra RWE's erhvervelse af 16,67 % af andelene i E.ON i sag B8-28/19 (den appellerede doms præmis 65 ff.).

For det andet anfægtes fortolkningen af begrebet »en enkelt fusion« efter EF-fusionsforordningens artikel 3, sammenholdt med 20. betragtning hertil (den appellerede doms 74 ff.).

Det **tredje anbringende** omhandler det forhold, at Retten også har tilsidesat EF-fusionsforordningens artikel 2 og anvendt denne bestemmelse forkert ved en urigtig markedsvurdering i sag M.8871.

For det første tiltrådte Retten med urette Kommissionens manglende afgrænsning af markedet (den appellerede doms præmis 220 ff.).

For det andet kritiserede Retten ikke Kommissionens utilstrækkelige prognose for markedsudviklingen (den appellerede doms præmis 229 ff.).

For det tredje har appellanten anfægtet den efter dennes opfattelse utilstrækkelige bedømmelse af RWE's voksende markedsstyrke (den appellerede doms præmis 260 ff.).

For det fjerde foreholdes Retten en mangelfuld bedømmelse af konkurrenceforholdet mellem RWE og E.ON og af E.ON's udtræden af markedet (den appellerede doms præmis 337 ff.).

Med det **fjerde anbringende** foreholdes Retten endelig, at den tilsidesatte princippet om fordeling af bevisbyrden, idet den i den appellerede dom (præmis 273, 278 ff., 328, 341, 344 og 382) pålagde appellanten uforholdsmæssigt høje beviskrav.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

**Appel iværksat den 21. juli 2023 af Stadtwerke Leipzig GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-313/20, Stadtwerke Leipzig GmbH mod
Europa-Kommissionen**

(Sag C-465/23 P)

(2023/C 321/41)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Stadtwerke Leipzig GmbH (ved Rechtsanwältin I. Zenke og Rechtsanwalt T. Heymann)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Den Europæiske Unions Rets dom af 17. maj 2023, Stadtwerke Leipzig GmbH mod Kommissionen (T-313/20), ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 26. februar 2019 om fusion »RWE/E.ON Assets« (Sag M.8871, EUT 2020, C 111, s. 1) annulleres

1a. Subsidiært, under alle omstændigheder hjemvises sag T-313/20 til Retten med henblik på enhver nødvendig afgørelse.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de advokatombkostninger og rejseombkostninger, som appellanten har afholdt i sag T-313/20.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med det **første anbringende** anfægtet, at Retten i den appellerede dom anlagde en urigtig fortolkning af EU-retten, særligt artikel 101 TEUF og artikel 21, stk. 1, i forordning (EF) 139/2004 ⁽¹⁾.

For det første er EU-retten tilsidesat, idet artikel 101 TEUF ikke er anvendt på grund af en angivelig blokerende virkning af EF-fusionsforordningens artikel 21 (den appellerede doms præmis 392 ff.).

For det andet er der ikke taget hensyn til den appellanten fremlagte dokumentation for, at RWE og E.ON har indgået en kartelftale som omhandlet i artikel 101 TEUF (den appellerede doms præmis 392 ff.).

For det tredje skal den af formelle grunde manglende hensyntagen til de af appellanten fremførte faktiske forhold anses for en tilsidesættelse af processuelle rettigheder (den appellerede doms præmis 393 f. og 406 ff.).

Appellanten har med det **andet anbringende** gjort gældende, at Retten med urette ikke anså Kommissionens fusionskontrolprocedure i sag M.8871 og sag M.8870 samt Bundeskartellamts fusionskontrolprocedure i sag B8-28/19 som integrerende dele af en enkelt fusion, der skulle have været efterprøvet i en fusionsprocedure.

Herved foreholdes Retten for det første, at den så bort fra RWE's erhvervelse af 16,67 % af andelene i E.ON i sag B8-28/19 (den appellerede doms præmis 65 ff.).

For det andet anfægtes fortolkningen af begrebet »en enkelt fusion« efter EF-fusionsforordningens artikel 3, sammenholdt med 20. betragtning hertil (den appellerede doms 74 ff.).

Det **tredje anbringende** omhandler det forhold, at Retten også har tilsidesat EF-fusionsforordningens artikel 2 og anvendt denne bestemmelse forkert ved en urigtig markedsvurdering i sag M.8871.

For det første tiltrådte Retten med urette Kommissionens manglende afgrænsning af markedet (den appellerede doms præmis 220 ff.).

For det andet kritiserede Retten ikke Kommissionens utilstrækkelige prognose for markedsudviklingen (den appellerede doms præmis 229 ff.).

For det tredje har appellanten anfægtet den efter dennes opfattelse utilstrækkelige bedømmelse af RWE's voksende markedsstyrke (den appellerede doms præmis 260 ff.).

For det fjerde foreholdes Retten en mangelfuld bedømmelse af konkurrenceforholdet mellem RWE og E.ON og af E.ON's udtræden af markedet (den appellerede doms præmis 337 ff.).

Med det **fjerde anbringende** foreholdes Retten endelig, at den tilsidesatte princippet om fordeling af bevisbyrden, idet den i den appellerede dom (præmis 273, 278 ff., 328, 341, 344 og 382) pålagde appellant uforholdsmæssigt høje beviskrav.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

Appel iværksat den 21. juli 2023 af Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-314/20, Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH mod Europa-Kommissionen

(Sag C-466/23 P)

(2023/C 321/42)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH (ved Rechtsanwältin I. Zenke og Rechtsanwalt T. Heymann)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Den Europæiske Unions Rets dom af 17. maj 2023, Stadtwerke Hameln Weserbergland mod Kommissionen (T-314/20), ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 26. februar 2019 om fusion »RWE/E.ON Assets« (Sag M.8871, EUT 2020, C 111, s. 1) annulleres

1a. Subsidiært, under alle omstændigheder hjemvises sag T-314/20 til Retten med henblik på enhver nødvendig afgørelse.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de advokatombkostninger og rejseombkostninger, som appellant har afholdt i sag T-314/20.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med det **første anbringende** gjort gældende, at der foreligger en begrundelsesmangel, en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og en tilsidesættelse af processuelle regler.

For det første er den appellerede dom utilstrækkeligt begrundet, idet det ikke fremgår af dommen, om Retten har foretaget en bedømmelse af påvirkningen af appellants stilling på markedet eller af, hvordan sagsøgerens stilling på markedet er påvirket (den appellerede doms præmis 23 ff.).

For det andet gengav Retten appellants processkrift urigtigt, idet Retten anførte, at der med hensyn til påvirkningen af appellants stilling på markedet ikke foreligger særlige omstændigheder (den appellerede doms præmis 31).

For det tredje tilsidesatte Rettens appellants processuelle rettigheder, idet den ikke tog stilling til, om appellant er materielt berørt.

Appellanten har med det **andet anbringende** foreholdt Retten, at den anvendte artikel 263, stk. 4, TEUF urigtigt. I den appellerede dom afvises det urigtigt, at appellant er individuelt berørt som omhandlet i denne bestemmelse.

Retten lagde for det første med urette til grund, at en formel deltagelse i fusionskontrolprocedure M.8871 er en forudsætning for, at det kan fastslås, at appellant var individuelt berørt.

For det andet var Rettens krav med hensyn til bevis for yderligere specifikke omstændigheder, der taler for at, at appellanten var individuelt berørt, uforholdsmæssigt høje.

Appellanten har med det **tredje anbringende** anfægtet, at Retten ikke behandlede appellanten materielle anbringender. Appellanten har med henvisning til dommen i sag T-312/20 gjort gældende, at Retten anlagde en urigtig fortolkning af EU-retten, særligt artikel 101 TEUF og artikel 21, stk. 1, i forordning (EF) 139/2004 ⁽¹⁾.

For det første er EU-retten tilsidesat, idet artikel 101 TEUF ikke er anvendt på grund af en angivelig blokerende virkning af EF-fusionsforordningens artikel 21 (præmis 392 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det andet er der ikke taget hensyn til den appellanten fremlagte dokumentation for, at RWE og E.ON har indgået en kartelaftale som omhandlet i artikel 101 TEUF (præmis 392 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det tredje skal den af formelle grunde manglende hensyntagen til de af appellanten fremførte faktiske forhold anses for en tilsidesættelse af processuelle rettigheder (præmis 393 f. og 406 ff. i dommen i sag T-312/20).

Appellanten har med det **fjerde anbringende** gjort gældende, at Retten med urette ikke anså Kommissionens fusionskontrolprocedure i sag M.8871 og sag M.8870 samt Bundeskartellamts fusionskontrolprocedure i sag B8-28/19 som integrerende dele af en enkelt fusion, der skulle have været efterprøvet i en fusionsprocedure.

Herved foreholdes Retten for det første, at den så bort fra RWE's erhvervelse af 16,67 % af andelene i E.ON i sag B8-28/19 (præmis 65 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det andet anfægtes fortolkningen af begrebet »en enkelt fusion« efter EF-fusionsforordningens artikel 3, sammenholdt med 20. betragtning hertil (præmis 74 ff. i dommen i sag T-312/20).

Det **femte anbringende** omhandler det forhold, at Retten også har tilsidesat EF-fusionsforordningens artikel 2 og anvendt denne bestemmelse forkert ved en urigtig markedsvurdering i sag M.8871.

For det første tiltrådte Retten med urette Kommissionens manglende afgrænsning af markedet (præmis 220 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det andet kritiserede Retten ikke Kommissionens utilstrækkelige prognose for markedsudviklingen (præmis 229 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det tredje har appellanten anfægtet den efter dennes opfattelse utilstrækkelige bedømmelse af RWE's voksende markedsstyrke (præmis 260 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det fjerde foreholdes Retten en mangelfuld bedømmelse af konkurrenceforholdet mellem RWE og E.ON og af E.ON's udtræden af markedet (præmis 339 ff. i dommen i sag T-312/20).

Med det **sjette anbringende** foreholdes Retten endelig, at den tilsidesatte princippet om fordeling af bevisbyrden, idet den i dommen i sag T-312/20 pålagde uforholdsmæssigt høje beviskrav (præmis 273, 278 ff., 328, 341, 344 og 382 i denne dom).

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

**Appel iværksat den 21. juli 2023 af TEAG Thüringer Energie AG til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-315/20, TEAG Thüringer Energie AG mod
Europa-Kommissionen**

(Sag C-467/23 P)

(2023/C 321/43)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: TEAG Thüringer Energie AG (ved Rechtsanwältin I. Zenke og Rechtsanwalt T. Heymann)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Den Europæiske Unions Rets dom af 17. maj 2023, TEAG mod Kommissionen (T-315/20), ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 26. februar 2019 om fusion »RWE/E.ON Assets« (Sag M.8871, EUT 2020, C 111, s. 1) annulleres

1a. Subsidiært, under alle omstændigheder hjemvises sag T-315/20 til Retten med henblik på enhver nødvendig afgørelse.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de advokatombkostninger og rejseombkostninger, som appellanten har afholdt i sag T-315/20.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med det **første anbringende** anfægtet, at Retten i den appellerede dom anlagde en urigtig fortolkning af EU-retten, særligt artikel 101 TEUF og artikel 21, stk. 1, i forordning (EF) 139/2004 (¹).

For det første er EU-retten tilsidesat, idet artikel 101 TEUF ikke er anvendt på grund af en angivelig blokerende virkning af EF-fusionsforordningens artikel 21 (den appellerede doms præmis 392 ff.).

For det andet er der ikke taget hensyn til den appellanten fremlagte dokumentation for, at RWE og E.ON har indgået en kartelaftale som omhandlet i artikel 101 TEUF (den appellerede doms præmis 392 ff.).

For det tredje skal den af formelle grunde manglende hensyntagen til de af appellanten fremførte faktiske forhold anses for en tilsidesættelse af processuelle rettigheder (den appellerede doms præmis 393 f. og 406 ff.).

Appellanten har med det **andet anbringende** gjort gældende, at Retten med urette ikke anså Kommissionens fusionskontrolprocedure i sag M.8871 og sag M.8870 samt Bundeskartellamts fusionskontrolprocedure i sag B8-28/19 som integrerende dele af en enkelt fusion, der skulle have været efterprøvet i en fusionsprocedure.

Herved foreholdes Retten for det første, at den så bort fra RWE's erhvervelse af 16,67 % af andelene i E.ON i sag B8-28/19 (den appellerede doms præmis 65 ff.).

For det andet anfægtes fortolkningen af begrebet »en enkelt fusion« efter EF-fusionsforordningens artikel 3, sammenholdt med 20. betragtning hertil (den appellerede doms 74 ff.).

Det **tredje anbringende** omhandler det forhold, at Retten også har tilsidesat EF-fusionsforordningens artikel 2 og anvendt denne bestemmelse forkert ved en urigtig markedsvurdering i sag M.8871.

For det første tiltrådte Retten med urette Kommissionens manglende afgrænsning af markedet (den appellerede doms præmis 220 ff.).

For det andet kritiserede Retten ikke Kommissionens utilstrækkelige prognose for markedsudviklingen (den appellerede doms præmis 229 ff.).

For det tredje har appellanten anfægtet den efter dennes opfattelse utilstrækkelige bedømmelse af RWE's voksende markedsstyrke (den appellerede doms præmis 260 ff.).

For det fjerde foreholdes Retten en mangelfuld bedømmelse af konkurrenceforholdet mellem RWE og E.ON og af E.ON's udtræden af markedet (den appellerede doms præmis 337 ff.).

Med det **fjerde anbringende** foreholdes Retten endelig, at den tilsidesatte princippet om fordeling af bevisbyrden, idet den i den appellerede dom (præmis 273, 278 ff., 328, 341, 344 og 382) pålagde appellanten uforholdsmæssigt høje beviskrav.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

Appel iværksat den 21. juli 2023 af EnergieVerbund Dresden GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-317/20, EnergieVerbund Dresden GmbH mod Europa-Kommissionen

(Sag C-468/23 P)

(2023/C 321/44)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: EnergieVerbund Dresden GmbH (ved Rechtsanwältin I. Zenke og Rechtsanwalt T. Heymann)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Den Europæiske Unions Rets dom af 17. maj 2023, EnergieVerbund Dresden mod Kommissionen (T-317/20), ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 26. februar 2019 om fusion »RWE/E.ON Assets« (Sag M.8871, EUT 2020, C 111, s. 1) annulleres

1a. Subsidiært, under alle omstændigheder hjemvises sag T-317/20 til Retten med henblik på enhver nødvendig afgørelse.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de advokatombudsomkostninger og rejseomkostninger, som appellanten har afholdt i sag T-317/20.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med det **første anbringende** anfægtet, at Retten i den appellerede dom anlagde en urigtig fortolkning af EU-retten, særligt artikel 101 TEUF og artikel 21, stk. 1, i forordning (EF) 139/2004 (¹).

For det første er EU-retten tilsidesat, idet artikel 101 TEUF ikke er anvendt på grund af en angivelig blokerende virkning af EF-fusionsforordningens artikel 21 (den appellerede doms præmis 391 ff.).

For det andet er der ikke taget hensyn til den appellanten fremlagte dokumentation for, at RWE og E.ON har indgået en kartelfortale som omhandlet i artikel 101 TEUF (den appellerede doms præmis 391 ff.).

For det tredje skal den af formelle grunde manglende hensyntagen til de af appellanten fremførte faktiske forhold anses for en tilsidesættelse af processuelle rettigheder (den appellerede doms præmis 392 f. og 405 ff.).

Appellanten har med det **andet anbringende** gjort gældende, at Retten med urette ikke anså Kommissionens fusionskontrolprocedure i sag M.8871 og sag M.8870 samt Bundeskartellamts fusionskontrolprocedure i sag B8-28/19 som integrerende dele af en enkelt fusion, der skulle have været efterprøvet i en fusionsprocedure.

Herved foreholdes Retten for det første, at den så bort fra RWE's erhvervelse af 16,67 % af andelene i E.ON i sag B8-28/19 (den appellerede doms præmis 64 ff.).

For det andet anfægtes fortolkningen af begrebet »en enkelt fusion« efter EF-fusionsforordningens artikel 3, sammenholdt med 20. betragtning hertil (den appellerede doms 73 ff.).

Det **tredje anbringende** omhandler det forhold, at Retten også har tilsidesat EF-fusionsforordningens artikel 2 og anvendt denne bestemmelse forkert ved en urigtig markedsvurdering i sag M.8871.

For det første tiltrådte Retten med urette Kommissionens manglende afgrænsning af markedet (den appellerede doms præmis 219 ff.).

For det andet kritiserede Retten ikke Kommissionens utilstrækkelige prognose for markedsudviklingen (den appellerede doms præmis 228 ff.).

For det tredje har appellanten anfægtet den efter dennes opfattelse utilstrækkelige bedømmelse af RWE's voksende markedsstyrke (den appellerede doms præmis 259 ff.).

For det fjerde foreholdes Retten en mangelfuld bedømmelse af konkurrenceforholdet mellem RWE og E.ON og af E.ON's udtræden af markedet (den appellerede doms præmis 336 ff.).

Med det **fjerde anbringende** foreholdes Retten endelig, at den tilsidesatte princippet om fordeling af bevisbyrden, idet den i den appellerede dom (præmis 272, 277 ff., 327, 340, 343 og 381).

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

Appel iværksat den 21. juli 2023 af eins energie in sachsen GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-318/20, eins energie in sachsen GmbH & Co. KG mod Europa-Kommissionen

(Sag C-469/23 P)

(2023/C 321/45)

Processprog:-tysk

Parter

Appellant: eins energie in sachsen GmbH & Co. KG (ved Rechtsanwältin I. Zenke og Rechtsanwalt T. Heymann)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Den Europæiske Unions Rets dom af 17. maj 2023, eins energie in sachsen mod Kommissionen (T-318/20), ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 26. februar 2019 om fusion »RWE/E.ON Assets« (Sag M.8871, EUT 2020, C 111, s. 1) annulleres

- 1a. Subsidiært, under alle omstændigheder hjemvises sag T-318/20 til Retten med henblik på enhver nødvendig afgørelse.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de advokatomkostninger og rejseomkostninger, som appellanten har afholdt i sag T-318/20.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med det **første anbringende** gjort gældende, at der foreligger en begrundelsesmangel, en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og en tilsidesættelse af processuelle regler.

For det første er den appellerede dom utilstrækkeligt begrundet, idet det ikke fremgår af dommen, om Retten har foretaget en bedømmelse af påvirkningen af appellants stilling på markedet eller af, hvordan sagsøgerens stilling på markedet er påvirket (den appellerede doms præmis 23 ff.).

For det andet gengav Retten appellants processkrift urigtigt, idet Retten anførte, at der med hensyn til påvirkningen af appellants stilling på markedet ikke foreligger særlige omstændigheder (den appellerede doms præmis 31).

For det tredje tilsidesatte Rettens appellants processuelle rettigheder, idet den ikke tog stilling til, om appellanten er materielt berørt.

Appellanten har med det **andet anbringende** foreholdt Retten, at den anvendte artikel 263, stk. 4, TEUF urigtigt. I den appellerede dom afvises det urigtigt, at appellanten er individuelt berørt som omhandlet i denne bestemmelse.

Retten lagde for det første med urette til grund, at en formel deltagelse i fusionskontrolprocedure M.8871 er en forudsætning for, at det kan fastslås, at appellanten var individuelt berørt.

For det andet var Rettens krav med hensyn til bevis for yderligere specifikke omstændigheder, der taler for at, at appellanten var individuelt berørt, uforholdsmæssigt høje.

Appellanten har med det **tredje anbringende** anfægtet, at Retten ikke behandlede appellants materielle anbringender. Appellanten har med henvisning til dommen i sag T-312/20 gjort gældende, at Retten anlagde en urigtig fortolkning af EU-retten, særligt artikel 101 TEUF og artikel 21, stk. 1, i forordning (EF) 139/2004 ⁽¹⁾.

For det første er EU-retten tilsidesat, idet artikel 101 TEUF ikke er anvendt på grund af en angivelig blokerende virkning af EF-fusionsforordningens artikel 21 (præmis 392 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det andet er der ikke taget hensyn til den appellanten fremlagte dokumentation for, at RWE og E.ON har indgået en kartelaftale som omhandlet i artikel 101 TEUF (præmis 392 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det tredje skal den af formelle grunde manglende hensyntagen til de af appellanten fremførte faktiske forhold anses for en tilsidesættelse af processuelle rettigheder (præmis 393 f. og 406 ff. i dommen i sag T-312/20).

Appellanten har med det **fjerde anbringende** gjort gældende, at Retten med urette ikke anså Kommissionens fusionskontrolprocedure i sag M.8871 og sag M.8870 samt Bundeskartellamts fusionskontrolprocedure i sag B8-28/19 som integrerende dele af en enkelt fusion, der skulle have været efterprøvet i en fusionsprocedure.

Herved foreholdes Retten for det første, at den så bort fra RWE's erhvervelse af 16,67 % af andelene i E.ON i sag B8-28/19 (præmis 65 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det andet anfægtes fortolkningen af begrebet »en enkelt fusion« efter EF-fusionsforordningens artikel 3, sammenholdt med 20. betragtning hertil (præmis 74 ff. i dommen i sag T-312/20).

Det **femte anbringende** omhandler det forhold, at Retten også har tilsidesat EF-fusionsforordningens artikel 2 og anvendt denne bestemmelse forkert ved en urigtig markedsvurdering i sag M.8871.

For det første tiltrådte Retten med urette Kommissionens manglende afgrænsning af markedet (præmis 220 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det andet kritiserede Retten ikke Kommissionens utilstrækkelige prognose for markedsudviklingen (præmis 229 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det tredje har appellanten anfægtet den efter dennes opfattelse utilstrækkelige bedømmelse af RWE's voksende markedsstyrke (præmis 260 ff. i dommen i sag T-312/20).

For det fjerde foreholdes Retten en mangelfuld bedømmelse af konkurrenceforholdet mellem RWE og E.ON og af E.ON's udtræden af markedet (præmis 339 ff. i dommen i sag T-312/20).

Med det **sjette anbringende** foreholdes Retten endelig, at den tilsidesatte princippet om fordeling af bevisbyrden, idet den i dommen i sag T-312/20 pålagde uforholdsmæssigt høje beviskrav (præmis 273, 278 ff., 328, 341, 344 og 382 i denne dom).

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

Appel iværksat den 21. juli 2023 af GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-319/20, GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG mod Europa-Kommissionen

(Sag C-470/23 P)

(2023/C 321/46)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG (ved Rechtsanwältin I. Zenke og Rechtsanwalt T. Heymann)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Den Europæiske Unions Rets dom af 17. maj 2023, GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG mod Kommissionen (T-319/20), ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 26. februar 2019 om fusion »RWE/E.ON Assets« (Sag M.8871, EUT 2020, C 111, s. 1) annulleres

1a. Subsidiært, under alle omstændigheder hjemvises sag T-319/20 til Retten med henblik på enhver nødvendig afgørelse.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de advokatombudsninger og rejseomkostninger, som appellanten har afholdt i sag T-319/20.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med det **første anbringende** anfægtet, at Retten i den appellerede dom anlagde en urigtig fortolkning af EU-retten, særligt artikel 101 TEUF og artikel 21, stk. 1, i forordning (EF) 139/2004 (¹).

For det første er EU-retten tilsidesat, idet artikel 101 TEUF ikke er anvendt på grund af en angivelig blokerende virkning af EF-fusionsforordningens artikel 21 (den appellerede doms præmis 391 ff.).

For det andet er der ikke taget hensyn til den appellanten fremlagte dokumentation for, at RWE og E.ON har indgået en kartelaftale som omhandlet i artikel 101 TEUF (den appellerede doms præmis 391 ff.).

For det tredje skal den af formelle grunde manglende hensyntagen til de af appellanten fremførte faktiske forhold anses for en tilsidesættelse af processuelle rettigheder (den appellerede doms præmis 392 f. og 405 ff.).

Appellanten har med det **andet anbringende** gjort gældende, at Retten med urette ikke anså Kommissionens fusionskontrolprocedure i sag M.8871 og sag M.8870 samt Bundeskartellamts fusionskontrolprocedure i sag B8-28/19 som integrerende dele af en enkelt fusion, der skulle have været efterprøvet i en fusionsprocedure.

Herved foreholdes Retten for det første, at den så bort fra RWE's erhvervelse af 16,67 % af andelene i E.ON i sag B8-28/19 (den appellerede doms præmis 65 ff.).

For det andet anfægtes fortolkningen af begrebet »en enkelt fusion« efter EF-fusionsforordningens artikel 3, sammenholdt med 20. betragtning hertil (den appellerede doms 74 ff.).

Det **tredje anbringende** omhandler det forhold, at Retten også har tilsidesat EF-fusionsforordningens artikel 2 og anvendt denne bestemmelse forkert ved en urigtig markedsvurdering i sag M.8871.

For det første tiltrådte Retten med urette Kommissionens manglende afgrænsning af markedet (den appellerede doms præmis 219 ff.).

For det andet kritiserede Retten ikke Kommissionens utilstrækkelige prognose for markedsudviklingen (den appellerede doms præmis 228 ff.).

For det tredje har appellanten anfægtet den efter dennes opfattelse utilstrækkelige bedømmelse af RWE's voksende markedsstyrke (den appellerede doms præmis 259 ff.).

For det fjerde foreholdes Retten en mangelfuld bedømmelse af konkurrenceforholdet mellem RWE og E.ON og af E.ON's udtræden af markedet (den appellerede doms præmis 336 ff.).

Med det **fjerde anbringende** foreholdes Retten endelig, at den tilsidesatte princippet om fordeling af bevisbyrden, idet den i den appellerede dom (præmis 272, 277 ff., 327, 340, 343 og 381) pålagde appellanten uforholdsmæssigt høje beviskrav.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser () (EUT 2004, L 24, s. 1).

Sag anlagt den 26. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien

(Sag C-479/23)

(2023/C 321/47)

Processprog: bulgarsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Ilkova og P. Messina, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Bulgarien

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 32, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/520 (¹) af 19. marts 2019 om interoperabilitet mellem elektroniske vejafgiftssystemer og fremme af udvekslingen på tværs af landegrænser af oplysninger om manglende betaling af vejafgifter i Unionen, idet medlemsstaten ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

- Republikken Bulgarien tilpligtes at betale et fast beløb, der svarer til det højeste af de to følgende beløb: i) en dagbod på 1 800 EUR ganget med antallet af dage fra dagen efter udløbet af den i direktivet fastsatte gennemførelsesfrist indtil det tidspunkt, hvor traktatbruddet er bragt til ophør, eller, såfremt traktatbruddet fortsætter, indtil datoen for afsigelse af dommen i denne sag, eller ii) et fast minimumsbeløb på 504 000 EUR.
- Såfremt det i punkt 1 anførte traktatbrug fortsætter indtil datoen for afsigelse af dommen i denne sag, tilpligtes Republikken Bulgarien at betale Kommissionen en daglig tvangsbøde på 9 720 EUR fra datoen for afsigelse af dommen i denne sag, og så længe denne medlemsstat tilsidesætter sine forpligtelser i henhold til dette direktiv.
- Republikken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/520 af 19. marts 2019 om interoperabilitet mellem elektroniske vejafgiftssystemer og fremme af udvekslingen på tværs af landegrænser af oplysninger om manglende betaling af vejafgifter i Unionen indeholder et regelsæt med henblik på at opnå interoperabilitet på området for vejafgift og til at fastlægge et retsgrundlag for udvekslingen på tværs af landegrænser af oplysninger vedrørende køretøjer og disses ejer eller indehaver, som ikke har betalt vejafgift i Unionen.

I henhold til direktivets artikel 32, stk. 1, skulle alle medlemsstater senest den 19. oktober 2021 have vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet. Derudover skulle medlemsstaterne straks meddele Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Den 19. oktober 2021 tilsendte Kommissionen Republikken Bulgarien en åbningsskrivelse. Den 19. maj 2021 sendte Kommissionen en begrundet udtalelse til Republikken Bulgarien. På trods heraf har Republikken Bulgarien indtil videre hverken truffet gennemførelsesforanstaltninger eller givet Kommissionen meddelelse herom.

(¹) EUT 2019, L 91, s. 45.

Sag anlagt den 26. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien

(Sag C-480/23)

(2023/C 321/48)

Processprog: bulgarsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved E. Ruseva og P. Messina, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Bulgarien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1161 (¹) af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/33/EF om fremme af renere og mere energieffektive køretøjer til vejtransport, idet medlemsstaten ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Republikken Bulgarien tilpligtes at betale et fast beløb, der svarer til det højeste af de to følgende beløb: i) en dagbod på 1 800 EUR ganget med antallet af dage fra dagen efter udløbet af den i direktivet fastsatte gennemførelsesfrist indtil det tidspunkt, hvor traktatbruddet er bragt til ophør, eller, såfremt traktatbruddet fortsætter, indtil datoen for afsigelse af dommen i denne sag, eller ii) et fast minimumsbeløb på 504 000 EUR.

- Såfremt det i punkt 1 anførte traktatbrug fortsætter indtil datoen for afsigelse af dommen i denne sag, tilpligtes Republiken Bulgarien at betale Kommissionen en daglig tvangsbøde på 10 800 EUR fra datoen for afsigelse af dommen i denne sag, og så længe denne medlemsstat tilsidesætter sine forpligtelser i henhold til dette direktiv.
- Republiken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1161 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/33/EF om fremme af renere og mere energieffektive køretøjer til vejtransport (herefter »direktivet«) har til formål at fremme og stimulere markedet for renere og mere energieffektive køretøjer og at forbedre transportsektorens bidrag til Unionens miljø-, klima- og energipolitikker. Med henblik på at opnå disse mål skal medlemsstaterne i henhold til direktivet sikre, at ordregivende myndigheder og ordregivere tager hensyn til energi- og miljøbelastningen i hele driftslevetiden, herunder energiforbrug og CO₂-emissioner samt visse forurenende stoffer, når de indkøber bestemte køretøjer til vejtransport.

I henhold til direktivets artikel 2, stk. 1, skal medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 2. august 2021 og straks underrette Kommissionen herom. Medlemsstaterne skal derudover sikre, at gennemførelsesbestemmelserne til direktivet ved vedtagelsen skal indeholde en henvisning til dette direktiv eller ved offentliggørelsen skal ledsages af en sådan henvisning.

Den 29. september 2021 tilsendte Kommissionen Republiken Bulgarien en åbningsskrivelse. Den 6. april 2022 sendte Kommissionen en begrundet udtalelse til Republiken Bulgarien. På trods heraf har Republiken Bulgarien indtil videre hverken truffet gennemførelsesforanstaltninger eller givet Kommissionen meddelelse herom.

⁽¹⁾ EUT 2019, L 188, s. 116.

Appel iværksat den 27. juli 2023 af Mainova AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-320/20, Mainova AG mod Europa-Kommissionen

(Sag C-484/23 P)

(2023/C 321/49)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Mainova AG (ved Rechtsanwalt C. Schalast)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Rettens dom af 17. maj 2023, Mainova mod Kommissionen (T-320/20), ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 26. februar 2019 om fusion »RWE/E.ON Assets« (Sag M.8871, EUT 2020, C 111, s. 1) annulleres;
2. Subsidiært ophæves den appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten.
3. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med det **første anbringende** gjort en retligt ukorrekt fortolkning af artikel 263, stk. 4, TEUF gældende. Retten fastlagde kravene til søgsmålskompetence i artikel 263, stk. 4, TEUF for snævert og desuden i strid med sin egen og Domstolens praksis. Retten tog udelukkende udgangspunkt i dom af 4. juli 2006 *easyJet* mod Kommissionen (T-177/04) uden at tage omstændighederne i den konkrete sag i betragtning. Disse omstændigheder omfattede navnlig appellants intensive deltagelse i forbindelse med bl.a. den samlede fusion, appellants konkrete deltagelse i en personlig samtale med Kommissionen og Kommissionens høringskonsulents anerkendelse af appellanten som berørt tredjepart. I sidste ende vil den retsopfattelse, der kommer til udtryk i den appellerede dom, påvirke retsbeskyttelsen i afgørelser om fusionskontrol betydeligt.

Med det **andet anbringende** foreholdes Retten, at den tilsidesatte kravet om overholdelse af lovgivningen og retsstatsprincippet. Retten tog ved afgørelsen om søgsmålskompetence ikke hensyn til anerkendelsen af appellanten og høringskonsulentens tilsagn om at orientere appellanten om yderligere muligheder for at give synspunkter til kende under sagen. Retten indtog i stedet for det synspunkt, at appellanten havde kunnet deltage mere intensivt i sagen. Appellanten har herover for anført, at virksomheden forlod sig på høringskonsulentens som organ under Kommissionen. Retten tilsidesatte dermed princippet om overholdelse af lovgivningen og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. I sidste ende fører den appellerede dom til, at Kommissionen fremover frit kan fastlægge mulighederne for at anlægge sag til prøvelse af fusioner.

Appellanten har med det **tredje anbringende** anført, at Retten ved sin urigtige afgørelse om opdeling af den samlede fusion mellem RWE og E.ON anlagde en fejlagtig fortolkning af artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 139/2004⁽¹⁾ (EF-fusionsforordningen), idet den udelukkende tog udgangspunkt i Kommissionens konsoliderede meddelelse om jurisdiktion og undlod at tage sin egen retspraksis i dom af 21. februar 2006, *Cementbouw Handel & Industrie* mod Kommissionen (T-282/02) og 20. betragtning til EF-fusionsforordningen i betragtning. Herved tilsidesatte Retten princippet om retsreglernes rangfølge, princippet om, at loven har forrang, og princippet om magtens tredeling.

Det **fjerde anbringende** omhandler endelig en urigtige bedømmelse af den »Investor Relationship Agreement«, som RWE og E.ON har fremlagt. Retten undlod at tage hensyn til, at denne aftale efter den tyske lovgivning om aktier er uvirksom. Dermed undlod den at prøve væsentlige interesser og traf som følge heraf en retligt ukorrekt afgørelse.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

Appel iværksat den 27. juli 2023 af enercity AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde udvidede Afdeling) den 17. maj 2023 i sag T-321/20, enercity AG mod Europa-Kommissionen

(Sag C-485/23 P)

(2023/C 321/50)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: enercity AG (ved Rechtsanwalt C. Schalast)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Forbundsrepublikken Tyskland, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Rettens dom af 17. maj 2023, *enercity* mod Kommissionen (T-321/20), ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 26. februar 2019 om fusion »RWE/E.ON Assets« (Sag M.8871, EUT 2020, C 111, s. 1) annulleres.

2. Subsidiært ophæves den appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten.
3. Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har med det **første anbringende** gjort en retligt ukorrekt fortolkning af artikel 263, stk. 4, TEUF gældende. Retten fastlagde kravene til søgsmålskompetence i artikel 263, stk. 4, TEUF for snævert og desuden i strid med sin egen og Domstolens praksis. Retten tog udelukkende udgangspunkt i dom af 4. juli 2006 *easyJet mod Kommissionen* (T-177/04) uden at tage omstændighederne i den konkrete sag i betragtning. Disse omstændigheder omfattede navnlig appellants intensive deltagelse i forbindelse med bl.a. den samlede fusion, appellants konkrete deltagelse i en personlig samtale med Kommissionen og Kommissionens høringskonsulents anerkendelse af appellanten som berørt tredjepart. I sidste ende vil den retsopfattelse, der kommer til udtryk i den appellerede dom, påvirke retsbeskyttelsen i afgørelser om fusionskontrol betydeligt.

Med det **andet anbringende** foreholdes Retten, at den tilsidesatte kravet om overholdelse af lovgivningen og retstatsprincippet. Retten tog ved afgørelsen om søgsmålskompetence ikke hensyn til anerkendelsen af appellanten og høringskonsulentens tilsagn om at orientere appellanten om yderligere muligheder for at give synspunkter til kende under sagen. Retten indtog i stedet for det synspunkt, at appellanten havde kunnet deltage mere intensivt i sagen. Appellanten har herover for anført, at virksomheden forlod sig på høringskonsulentens som organ under Kommissionen. Retten tilsidesatte dermed princippet om overholdelse af lovgivningen og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. I sidste ende fører den appellerede dom til, at Kommissionen fremover frit kan fastlægge mulighederne for at anlægge sag til prøvelse af fusioner.

Appellanten har med det **tredje anbringende** anført, at Retten ved sin urigtige afgørelse om opdeling af den samlede fusion mellem RWE og E.ON anlagde en fejlagtig fortolkning af artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 139/2004⁽¹⁾ (EF-fusionsforordningen), idet den udelukkende tog udgangspunkt i Kommissionens konsoliderede meddelelse om jurisdiktion og undlod at tage sin egen retspraksis i dom af 21. februar 2006, *Cementbouw Handel & Industrie mod Kommissionen* (T-282/02) og 20. betragtning til EF-fusionsforordningen i betragtning. Herved tilsidesatte Retten princippet om retsreglernes rangfølge, princippet om, at loven har forrang, og princippet om magtens tredeling.

Det **fjerde anbringende** omhandler endelig en urigtige bedømmelse af den »Investor Relationship Agreement«, som RWE og E.ON har fremlagt. Retten undlod at tage hensyn til, at denne aftale efter den tyske lovgivning om aktier er uvirksom. Dermed undlod den at prøve væsentlige interesser og traf som følge heraf en retligt ukorrekt afgørelse.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

Sag anlagt den 28. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-487/23)

(2023/C 321/51)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved L. Santiago de Albuquerque og G. Gattinara, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Portugisiske Republik

Sagsøgerens påstande

1) Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 3, og artikel 4, stk. 4, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner ⁽¹⁾, idet den ikke har sikret og ikke sikrer, at

- lokalmyndigheder, i 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 og 2018,
- portugisiske offentlige organer, der leverer sundhedspleje (undersektoren for sundhed), fra 2013 til 2022,
- den selvstyrende region Madeira, fra 2013 til 2022,
- den selvstyrende region Azorerne, i 2013 og fra 2015 til 2022,

betaler deres handelsgæld inden for de frister, der er fastsat i denne artikel.

2) Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundlaget er Den Portugisiske Republiks tilsidesættelse af artikel 4, stk. 3, og artikel 4, litra b), i (4)(b) i direktiv 2011/7/EU, fra 2012 og frem til nu. I henhold til disse bestemmelser skal medlemsstaterne sikre, at i forbindelse med handelstransaktioner, hvor skyldneren er en offentlig myndighed, at betalingsfristen ikke overskrider 30 dage. Denne periode kan forlænges til 60 dage for offentlige organer, der leverer sundhedspleje, og som er behørigt anerkendt dertil. Direktiv 2011/7/EU fastsætter, at medlemsstaterne skulle gennemføre dets bestemmelser senest den 16. marts 2013.

Efter at have gjort Den Portugisiske Republik opmærksom på den systematiske og vedvarende manglende overholdelse, af flere portugisiske offentlige myndigheder, af betingelserne for betaling af handelsgæld, som fastsat i artikel 4, stk. 3, og artikel 4, litra b), i direktiv 2011/7/EU, indledte Europa-Kommissionen den administrative fase af traktatbrudsproceduren mod denne medlemsstat. Den manglende overholdelse bestod på tidspunktet for udløbet af den frist, der var fastsat i den begrundede udtalelse (5.12.2017).

En række overvågningsrapporter med data om de offentlige myndigheders gennemsnitlige betalingsfrister inden for forskellige sektorer i den portugisiske offentlige forvaltning, fremsendt af Den Portugisiske Republik til Kommissionens tjenestegrene på deres anmodning herom, viser, at efter udløbet af den frist, der var fastsat i den begrundede udtalelse og indtil datoen for sagens anlæg, betalte de portugisiske offentlige myndigheder i forskellige sektorer af den portugisiske offentlige forvaltning, fortsat deres handelsgæld inden for frister, der er længere end dem, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, og artikel 4, litra b), i direktiv 2011/7/EU. Det drejer sig særligt om følgende offentlige myndigheder:

- Lokalmyndigheder, i 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 og 2018.
- Portugisiske offentlige organer, der leverer sundhedspleje (undersektoren for sundhed), fra 2013 til 2022.
- Den selvstyrende region Madeira, fra 2013 til 2022.
- Den selvstyrende region Azorerne, i 2013 og fra 2015 til 2022.

Endvidere inkluderede Den Portugisiske Republik kun ufuldstændige data i rapporterne for 2020, 2021 og 2022, angiveligt fordi den ikke havde data fra lokalmyndigheder for disse år på grund af en ændring i bogføringssystemet for lokalmyndighederne. Frem til den dato, hvor sagen blev anlagt, havde Den Portugisiske Republik ikke kompletteret data i de nævnte rapporter eller fremsendt opdateret data.

Kommissionen konkluderer derfor, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 3, og artikel 4, litra b), i direktiv 2011/7/EU, idet den ikke har sikret og ikke sikrer, at de ovennævnte offentlige myndigheder betaler deres handelsgæld inden for de frister, der er fastsat i denne artikel.

⁽¹⁾ EUT 2011, L 48, s. 1

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 5. juni 2023 — S. mod AD GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Stuttgart — Tyskland)

(Sag C-440/20 ⁽¹⁾, AD)

(2023/C 321/52)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 443 af 21.12.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. maj 2023 — P.C.H. mod Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea og Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procesdeltager: Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul Bihor — Rumænien)

(Sag C-642/21 ⁽¹⁾, Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor m.fl.)

(2023/C 321/53)

Processprog: rumænsk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 95 af 28.2.2022.

Kendelse afsagt af formanden for Domstolens Sjette Afdeling den 15. maj 2023 — Europa-Kommissionen mod Rumænien

(Sag C-69/22) ⁽¹⁾

(2023/C 321/54)

Processprog: rumænsk

Formanden for Sjette Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 171 af 25.4.2022.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 23. maj 2023 — flightright GmbH mod TAP Portugal (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Frankfurt am Main — Tyskland)

(Sag C-52/23 ⁽¹⁾, flightright)

(2023/C 321/55)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 164 af 8.5.2023.

RET TEN

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 14. juli 2023 — VC mod EU-OSHA

(Sag T-126/23 R)

(Særlige rettergangsformer – offentlige kontrakter – udelukkelse fra procedurerne for tildeling af udbudskontrakter og tilskud, der finansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget og af EUF, i en periode på to år – offentliggørelse af oplysninger vedrørende denne udelukkelse – anmodning om udsættelse af gennemførelsen – uopsættelighed – fumus boni juris – interesseafvejning)

(2023/C 321/56)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: VC (ved advokaterne J. Rodríguez Cárcamo og S. Centeno Huerta)

Sagsøgt: Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur

Sagens genstand

Sagsøgeren har med sit søgsmål i henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF anmodet om udsættelse af gennemførelsen af afgørelse 2023/01 truffet af Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur (EU-OSHA) af 13. januar 2023 om udelukkelse af sagsøgeren fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer og procedurerne vedrørende tilskud, priser, tildelinger og finansielle instrumenter, der er reguleret af Den Europæiske Unions almindelige budget, samt procedurerne for tildeling vedrørende Den Europæiske Udviklingsfond, der er reguleret af Rådets forordning (EU) 2018/1877.

Konklusion

- 1) Gennemførelsen af Det Europæiske Arbejdsmiljøagenturs (EU-OSHA) afgørelse af 13. januar 2023 om udelukkelse af VC fra deltagelse i offentlige udbudsprocedurer og procedurerne vedrørende tilskud, priser, tildelinger og finansielle instrumenter, der er reguleret af Den Europæiske Unions almindelige budget, samt procedurerne for tildeling vedrørende Den Europæiske Udviklingsfond, der er reguleret af Rådets forordning (EU) 2018/1877 udsættes, for så vidt som denne afgørelse i sin artikel 4 foreskriver offentliggørelse på Europa-Kommissionens hjemmeside af visse oplysninger, der vedrører udelukkelsen af VC's deltagelse i disse procedurer.
- 2) I øvrigt tages anmodningen ikke til følge.
- 3) Kendelse af 13. marts 2023, VC mod EU-OSHA (T-126/23 R), ophæves.
- 4) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Sag anlagt den 27. juni 2023 — Semedo mod Parlamentet

(Sag T-349/23)

(2023/C 321/57)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Monica Semedo (Grevenmacher, Luxembourg) (ved advokaterne T. Bontinck, A. Guillerme, L. Burguin og L. Marchal)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen af 17. april 2023, hvorved det fastslås, at den adfærd, der er påberåbt af [fortroligt] ⁽¹⁾ over for Semedo, udgør psykisk chikane som omhandlet i artikel 12a, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, annulleres.
- Afgørelsen af 17. april 2023, truffet på grundlag af ovennævnte afgørelse, og hvorved Semedo pålægges en sanktion bestående i fratagelse af retten til dagpenge i ti dage, annulleres.
- Det fastslås, at artikel 9, stk. 5, i Præsidiets afgørelse af 2. juli 2018 om funktionen af Det Rådgivende Udvalg for Behandling af Klager over Chikane vedrørende Medlemmer af Europa-Parlamentet og dets procedurer for behandling af klager er ulovlig, for så vidt som denne bestemmelse ikke giver den person, der er berørt af en undersøgelse, mulighed for at blive hørt under tilstedeværelse af en person efter den berørte persons eget valg eller i det mindste vedkommendes advokat.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt og retten til forsvar. Sagsøgeren har gjort gældende, at de anfægtede afgørelser ikke er blevet vedtaget af formanden for Europa-Parlamentet på en måde, som sikrede, at sagsøgeren blev hørt og kunne udøve sin ret til forsvar i forbindelse med proceduren for Det Rådgivende Udvalg for Behandling af Klager over Chikane vedrørende Medlemmer af Europa-Parlamentet (herefter »det rådgivende udvalg«) og for formanden for Europa-Parlamentet. Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at artikel 9, stk. 5, i afgørelsen af 2. juli 2018 om funktionen af det rådgivende udvalg og dets procedurer for behandling af klager er ulovlig, for så vidt som denne bestemmelse ikke giver den person, der er berørt af en undersøgelse, mulighed for at blive hørt under tilstedeværelse af en person efter den berørte persons eget valg eller i det mindste vedkommendes advokat.
2. Andet anbringende om et åbenbart urigtigt skøn, idet den afgørelse, hvorved det fastslås, at den adfærd, der er udvist af Semedo, udgør psykisk chikane, er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, eftersom den påtalte adfærd ikke opfylder de kriterier, der er fastsat i artikel 12a, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union.

⁽¹⁾ Fortrolige oplysninger udeladt.

Sag anlagt den 2. juli 2023 — Verdeja Muñiz mod ECB

(Sag T-352/23)

(2023/C 321/58)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Pedro Verdeja Muñiz (Madrid, Spanien) (ved advokat F. Verdeja González)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ECB)

Sagsøgerens påstande

- Alle afgørelser truffet af Den Europæiske Centralbank (herefter »ECB«) fra den 15. juli 2022 til den 15. juni 2023 annulleres, da de forhøjer Euribor og griber ind i finans- og realkreditmarkedet uden at beskytte sagsøgeren som skyldner.

- ECB tilpligtes at træffe fiskale foranstaltninger med henblik på at sikre, at den Euribor, der gælder for sagsøgerens realkreditgæld, fastholdes på niveauet før afgørelsen af 14. april 2022; ECB pålægges at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende, der er baseret på den retlige grund, at sagsøgeren ikke kan eller skal rette krav mod ECB vedrørende bankens afgørelser.
2. Andet anbringende, der er baseret på den retlige grund, at ECB ikke må fremkalde prisstigninger, i strid med artikel 282, stk. 2, TEUF.
3. Tredje anbringende, der er baseret på den retlige grund, at ECB ikke må handle i strid med det frie marked, jf. artikel 127, stk. 1, TEUF.
4. Fjerde anbringende, der er baseret på den retlige grund, at BCE skal træffe effektive foranstaltninger, der beskytter Euribor mod stigninger.

Sag anlagt den 4. juli 2023 — YH mod ECB

(Sag T-366/23)

(2023/C 321/59)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: YH (ved advokaterne J. Lehnhardt, R. Hübner og A. Walter)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ECB)

Sagsøgerens påstande

- ECB's afgørelse af 5. maj 2023 (ECB-SSM-2023-DE-12 QLF-2022-0054, QLF-2023-0020, QLF-2023-0021), som modsætter sig sagsøgerens erhvervelse af kvalificerede andele i M.M. Warburg & Co (AG & Co.) Kommanditgesellschaft auf Aktien, M.M. Warburg & CO Hypothekenbank Aktiengesellschaft og Marcard, Stein & Co AG, annulleres.
- ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelser af procedurereglerne for vurderingen af kvalificerede andele.
2. Andet anbringende om ECB's tilsidesættelser af væsentlige proceduremæssige krav, nemlig (i) retten til at blive hørt, idet faktiske omstændigheder, som sagsøgeren ikke kunne kommentere på inden afgørelsen, blev taget i betragtning, og (ii) begrundelsespligt for negative afgørelser [artikel 41, stk. 2, litra a), i chartret om grundlæggende rettigheder, artikel 31, artikel 33, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 468/2014 ⁽¹⁾ og artikel 22, stk. 1, første afsnit, og artikel 22, stk. 2, andet afsnit i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 ⁽²⁾].

3. Tredje anbringende om manglende undersøgelse af de relevante faktiske omstændigheder og om kun at træffe afgørelse på et tilstrækkeligt solidt faktuel grundlag.
4. Fjerde anbringende om ECB's forkerte forståelse og anvendelse af begrebet »kvalificeret andel« ved at beregne og tildele stemmerettigheder ukorrekt og ved fejlvurdere de faktiske omstændigheder herom.
5. Femte anbringende om ECB's forkerte forståelse og anvendelse af vurderingskriterierne i artikel 23, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾ og i den tyske lovgivning til gennemførelse heraf i § 2c, stk. 1b, første punktum, i den tyske banklov (Kreditwesengesetz).
6. Sjette anbringende om tilsidesættelser af EU's charter om grundlæggende rettigheder, navnlig sagsøgerens ret til familieliv og til at indgå ægteskab (artikel 7, 9 og 33), ikke-forskelsbehandling (artikel 21), uskyldsformodning (artikel 48) and the ejendomsret (artikel 17).
7. Syvende anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

-
- ⁽¹⁾ Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 468/2014 af 16.4.2014 om fastlæggelse af en ramme for samarbejde inden for Den Fælles Tilsynsmekanisme mellem Den Europæiske Centralbank og de kompetente nationale myndigheder og med de udpegede nationale myndigheder (SSM-rammeforordningen) (EUT 2014, L 141, s. 1).
- ⁽²⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15.10.2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).
- ⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338).

Sag anlagt den 7. juli 2023 — Mincu Pătrașcu Brâncuși mod Den Europæiske Anklagemyndighed

(Sag T-385/23)

(2023/C 321/60)

Processprog: rumænsk

Parter

Sagsøger: Constantin Mincu Pătrașcu Brâncuși (Bukarest, Rumænien) (ved advokat A. Șandru)

Sagsøgt: Den Europæiske Anklagemyndighed

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen om retsforfølgning og delvis henlæggelse truffet af Den Europæiske Anklagemyndigheds permanente afdeling den 8. december 2022 i sag EPPO nr. I.130/2021, hvorved Den Europæiske Anklagemyndighed besluttede at indlede retsforfølgning i den sag, hvor der blev foretaget en undersøgelse vedrørende sagsøgeren, annulleres med den begrundelse, at den permanente afdeling ikke var sammensat af det minimumsantal af europæiske anklagere, som kræves i medfør af EU-retten, i strid med reglerne om sammensætning af de permanente afdelinger i artikel 10, stk. 1, i Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017.
- Det fastslås, at Den Europæiske Anklagemyndigheds forretningsorden er ulovlig, eftersom den er i strid med artikel 10 i forordning 2017/1939, og det fastslås, at de bestemmelser i Den Europæiske Anklagemyndigheds forretningsorden, der er i strid med TEUF og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er ulovlige.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om, at vedtagelsen af den anfægtede afgørelse er i strid med artikel i forordning 2017/1939.

Den anfægtede afgørelse truffet af den tiende permanente afdeling blev vedtaget i strid med artikel 10 i forordning 2017/1939, som bestemmer, at en permanent afdeling har to permanente medlemmer foruden formanden.

2. Andet anbringende om en ulovlighedsindsigelse mod Den Europæiske Anklagemyndigheds forretningsorden.

Eftersom Den Europæiske Anklagemyndighed anser det for tilstrækkeligt, at dens forretningsordens artikel 23, stk. 5, er blevet overholdt i forbindelse med den permanente afdelings vedtagelse af den anfægtede afgørelse, har sagsøgeren i medfør af artikel 277 TEUF rejst en ulovlighedsindsigelse mod denne bestemmelse, idet den er i strid med artikel 10, stk. 1, i forordning 2017/1939, som ikke tillader nogen fravigelse heraf.

Sag anlagt den 13. juli 2023 — Teva mod Kommissionen

(Sag T-393/23)

(2023/C 321/61)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Teva GmbH (Ulm, Tyskland) (ved advokaterne Z. West, S. Love og G. Morgan)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgerens annullationssøgsmål antages til realitetsbehandling og tages til følge.
- Den anfægtede afgørelse af 2. maj 2023 (offentliggjort 3.5.2023) om ændring af markedsføringstilladelsen givet i henhold til afgørelse C(2014)601(final) for »Tecfidera — Dimethyl fumarate«, et lægemiddel til human brug, samt eventuelle senere afgørelser i det omfang de viderefører og/eller erstatter denne afgørelse, herunder eventuelle opfølgende regelsættende foranstaltninger, i det omfang de vedrører sagsøgeren, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende, hvorved det gøres gældende, at Europa-Kommissionen ikke har overholdt den simple tidsfrist for at opfylde det materielle krav, som er nødvendigt for at opnå en forlængelse af markedsføringsbeskyttelsen som krævet ved artikel 14, stk. 11, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 (!):

- En forlængelse af markedsføringsbeskyttelsen til elleve år kan kun udstedes, såfremt en godkendelse for en ny terapeutisk indikation opnås inden for de første otte år fra udstedelsen af markedsføringstilladelsen.
- Biogen var forpligtet til at opnå en godkendelse for den nye indikation inden for de første otte år efter udstedelsen af Tecfideras markedsføringstilladelse.
- Markedsføringstilladelsen for Tecfidera blev udstedt den 30. januar 2014 og trådte i kraft den 3. februar 2014. Kommissionens afgørelse om at godkende den nye terapeutiske indikation blev dog ikke udstedt før den 13. maj 2022 (over tre måneder efter udløbet af den oprindelige otteårsperiode).

- Tecfidera skal derfor ikke gives yderligere et års eksklusivret på markedet, eftersom Biogen ikke opfyldte de lovbestemte krav i artikel 14, stk. 11.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 af 31.3.2004 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk lægemiddelagentur (EUT 2004, L 136, s. 1).

Sag anlagt den 7. juli 2023 — Klein mod Kommissionen

(Sag T-394/23)

(2023/C 321/62)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Christoph Klein (Großmain, Østrig) (ved advokat H.-J. Ahlt)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2023) 2961 final af 28. april 2023 med overskriften »Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 28. april 2023 vedrørende et forbud mod at markedsføre det medicinske udstyr »Inhaler Broncho-Air«, der fremstilles af Primed Halberstadt Medizintechnik GmbH for Broncho-Air Medizintechnik AG«, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende: Afgørelsen tilsidesætter væsentlige formforskrifter, nemlig

- formforskrifterne vedrørende underretning af medlemsstaterne i henhold til artikel 8, stk. 3 og 4, i direktiv 93/42/EØF (¹), idet der inden for rammerne af de 25 år, som beskyttelsesklausulproceduren har varet, aldrig har været medlemsstater, der har deltaget
- begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF.

2. Andet anbringende: Afgørelsen tilsidesætter traktaterne eller gældende ret, nemlig

- artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (²), idet afgørelsen tilsidesætter retten til at blive hørt, eftersom den ser bort fra sagsøgerens argumenter fremsat inden for beskyttelsesklausulproceduren og ikke er behørigt begrundet
- proportionalitetsprincippet, idet Kommissionen ikke har vurderet foranstaltningen om forbud og har set bort fra sagsøgerens argumenter vedrørende dennes produkt. Ifølge sagsøgeren er foranstaltningen hverken egnet eller nødvendig.

3. Tredje anbringende: Magtfordrejning, idet Kommissionen ikke forfølger et lovligt formål med afgørelsen.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/42/EØF af 14.6.1993 om medicinsk udstyr (EFT 1993, L 169, s. 1).

⁽²⁾ EUT 2012, C 326, s. 391.

Sag anlagt den 18. juli 2023 — BAWAG PSK mod Afviklingsinstansen

(Sag T-410/23)

(2023/C 321/63)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische Postsparkasse AG (Wien, Østrig) (ved advokaterne F. Kruis og N. Bartmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat otte anbringender.

1. Første anbringende: Afgørelsen af 2. maj 2023 og bilagene hertil tilsidesætter artikel 70, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾, idet den i denne bestemmelse fastsatte grænse ikke er blevet overholdt, eftersom de bidrag, som samtlige institutter skal betale, ikke må overstige 12,5 % af det årlige målniveau.
2. Andet anbringende: Afgørelsen af 2. maj 2023 og bilagene hertil er ulovlige, idet den tilsidesætter artikel 6 og 7 samt artikel 20, stk. 1, i delegeret forordning (EU) 2015/63⁽²⁾, eftersom sagsøgte hverken tog hensyn til risikoindikatoren minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (»MREL«) eller til risikoindikatoren kompleksitet (»complexity«) og mulighed for afvikling (»resolvability«).
3. Tredje anbringende: Afgørelsen af 2. maj 2023 og bilagene hertil er ulovlige, for så vidt som artikel 20 i delegeret forordning (EU) 2015/63 skal fortolkes således, at det er tilladt at se bort fra (del-)risikoindikatorerne kompleksitet og mulighed for afvikling. I så fald er artikel 20 i delegeret forordning (EU) 2015/63 i strid med artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU⁽³⁾ og artikel 70, stk. 2, andet afsnit, litra b), i forordning (EU) nr. 806/2014. Dermed kan også afgørelsen af 2. maj 2023 være baseret på denne tilsidesættelse.
4. Fjerde anbringende: Afgørelsen af 2. maj 2023 og bilagene hertil tilsidesætter artikel 6, stk. 4, og artikel 9, stk. 1 og 2, i delegeret forordning (EU) 2015/63, sammenholdt med bilag I hertil, idet der i strid med denne forordnings artikel 6, stk. 4, ikke blev taget hensyn til interbanklån og -indskud i EU, men til interbanklån og -indskud i Bankunionens medlemsstater.

5. Femte anbringende: Afgørelsen af 2. maj 2023 og bilagene hertil er ulovlig, idet den sagsøgte har foretaget en materiel fejl ved beregningen af sagsøgerens bidrag.
6. Sjette anbringende: Afgørelsen af 2. maj 2023 og bilagene hertil tilsidesætter væsentlige formforskrifter som omhandlet i artikel 263, stk. 2, TEUF og retten til god forvaltning, idet de ikke indeholder en tilstrækkelig begrundelse som omhandlet i artikel 296, stk. 2, TEUF.
7. Syvende anbringende: Afgørelsen af 2. maj 2023 og bilagene hertil tilsidesætter retten til effektive retsmidler som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ⁽⁴⁾, idet det som følge af den manglende opfyldelse af kravet om at anføre en begrundelse i chartrets artikel 41, stk. 2, litra c), i praksis er umuligt at foretage en effektiv domstolsprøvelse af, om der er grundlag for afgørelsen.
8. Ottende anbringende: Afgørelsen af 2. maj 2023 og bilagene hertil er ulovlige og tilsidesætter sagsøgerens rettigheder, idet også de bestemmelser, som den er støttet på, nemlig artikel 70, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 806/2014 og artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU, er ulovlige, eftersom de bestemmer, at der skal foretages en sammenlignede vurdering af de berørte institutter på grundlag af forretningshemmeligheder hos de berørte institutter, hvilket dermed er til hinder for, at de berørte institutioner kan opnå en effektiv domstolsprøvelse.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

⁽⁴⁾ EUT 2012, C 326, s. 391.

Sag anlagt den 14. juli 2023 — Nordea Bank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-412/23)

(2023/C 321/64)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Nordea Bank Oyj (Helsingfors, Finland) (ved advokaterne H. Berger, M. Weber og D. Schoo)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

— Afviklingsinstansens afgørelse af 2. maj 2023, dokumentnr. SRB/ES/2023/23, herunder bilag I, II og III, annulleres for så vidt som den vedrører sagsøgerens ex ante-bidrag.

— Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende om, at Afviklingsinstansen har tilsidesat artikel 70, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾ ved ikke at anvende det bindende 12,5 %-loft på målniveauet ved fastsættelsen af det årlige målniveau for 2023.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

Sag anlagt den 14. juli 2023 — Nordea Kiinnitysluottopankki mod Afviklingsinstansen**(Sag T-413/23)**

(2023/C 321/65)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Nordea Kiinnitysluottopankki Oyj (Helsingfors, Finland) (ved advokaterne H. Berger, M. Weber og D. Schoo)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afviklingsinstansens afgørelse af 2. maj 2023, dokumentnr. SRB/ES/2023/23, herunder bilag I, II og III, annulleres for så vidt som den vedrører sagsøgerens ex ante-bidrag.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende om, at Afviklingsinstansen har tilsidesat artikel 70, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾ ved ikke at anvende det bindende 12,5 %-loft på målniveauet ved fastsættelsen af det årlige målniveau for 2023.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

Sag anlagt den 14. juli 2023 — Nordea Rahoitus Suomi mod Afviklingsinstansen**(Sag T-414/23)**

(2023/C 321/66)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Nordea Rahoitus Suomi Oy (Helsingfors, Finland) (ved advokaterne H. Berger, M. Weber og D. Schoo)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afviklingsinstansens afgørelse af 2. maj 2023, dokumentnr. SRB/ES/2023/23, herunder bilag I, II og III, annulleres for så vidt som den vedrører sagsøgerens ex ante-bidrag.
- Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende om, at Afviklingsinstansen har tilsidesat artikel 70, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾ ved ikke at anvende det bindende 12,5 %-loft på målniveauet ved fastsættelsen af det årlige målniveau for 2023.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

Sag anlagt den 19. juli 2023 — Kiene m.fl. mod Parlamentet og Rådet**(Sag T-419/23)**

(2023/C 321/67)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Lorenz Kiene (Hoya, Tyskland), Classic Tankstellen GmbH & Co. KG (Hoya), eFuel GmbH (Hoya) og eFuel Projektentwicklung GmbH (Hoya) (ved advokaterne A. Dlouhy, E. Macher og M. Soppe)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Art. 1, stk. 1, litra a)-d), i forordning (EU) 2023/851 annulleres.
- De sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet gør sagsøgerne, der er erhvervsaktive inden for området for udvikling, produktion og distribution af CO₂-neutrale syntetiske brændstoffer til vejtransport, gældende, at de anfægtede bestemmelser, som for producenterne af personbiler og lette erhvervskøretøjer i EU skærper CO₂-emissionsværdierne for flåden af nye personbiler for årene frem til 2035, beror på en måling af CO₂-emissionerne, der er blevet foretaget udelukkende ved udstødningen af køretøjet i drift. Alle de emissioner, der opstår under produktion, distribution, brug og bortskaffelse af et produkt, som ikke har med køretøjets drift at gøre, ignoreres således uden begrundelse. På den ene side medfører dette, at de til tider høje emissionsværdier navnlig ved produktionen af batterielektriske køretøjer, lades ude af betragtning, og på den anden side ignoreres det faktum, at der ved produktionen af CO₂-neutrale syntetiske brændstoffer anvendes CO₂ fra atmosfæren eller fra uundgåelige udstødningsskubber, der ellers ville være blevet frigivet til atmosfæren, og at forbrændingen blot frigiver denne CO₂, der er bundet ved produktionen, på ny.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført syv anbringender:

1. Første anbringende om tilsidesættelse af sagsøgernes grundlæggende ret til at oprette og drive egen virksomhed (artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ⁽¹⁾ (herefter »chartret«)).
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af sagsøgernes grundlæggende ejendomsret (chartrets artikel 17) ved faktisk nedskrivning af deres hidtidige investeringer.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af sagsøgernes grundlæggende ret til lighed for loven (chartrets artikel 20), idet CO₂-neutrale brændstoffer uden nogen saglig grund, (i) behandles forskelligt i forhold til elektrisk opladningsenergi til batterielektiske køretøjer og (ii) på samme måde som fossile brændstoffer.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af miljøbeskyttelsen i henhold til chartrets artikel 37, idet der ikke tages hensyn til miljøforurening i løbet af køretøjernes livscyklus og den manglende teknologiåbenhed vil føre til øgede miljøforureninger.
5. Femte anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet i henhold til artikel 5, stk. 4, TEU, idet de anfægtede bestemmelser ikke er hensigtsmæssige, ikke er nødvendige og er uforholdsmæssige i forhold til opfyldelsen af EU's tilstræbte CO₂-reduktion.
6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af kravene i Unionens miljøpolitik i henhold til artikel 191 TEUF, idet miljøforurening i løbet af køretøjers livscyklus uden begrundelse ikke tages i betragtning og ikke i overensstemmelse med princippet om, at forureneren betaler, bekæmpes ved kilden, men i sidste ende overføres til andre EU-lande.
7. Syvende anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF, idet de anfægtede bestemmelses lovgivningsmæssige tilgang, som afviger fra andre EU-reguleringer, ikke begrundes af lovgiver.

⁽¹⁾ EUT 2012, C 326, s. 391.

Sag anlagt den 25. juli 2023 — PlanetArt mod EUIPO — Free (FreePrints)

(Sag T-424/23)

(2023/C 321/68)

Stævningen er affattet på fransk

Parter

Sagsøger: PlanetArt LLC (Wilmington, Delaware, De Forenede Stater) (ved advokat M. Schaffner)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Free (Paris, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: PlanetArt LLC

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket i farver FreePrints — registreringsansøgning nr. 18 084 906

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 25. maj 2023 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 407/2022-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Indsigelse nr. B 3 101 722, som indsigelsesafdelingen ved EUIPO tog til følge den 25. januar 2022, forkastes.
- Som følge heraf gøres det muligt at imødekomme ansøgningen om registrering af EU-varemærket FreePrints nr. 18 084 906.
- EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og for EUIPO (appelkammeret og indsigelsesafdelingen), herunder de omkostninger, som sagsøgeren har måtte afholde i forbindelse med disse sager.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 25. juli 2023 — Consejo Regulador »Aceite de Jaén« mod EUIPO — Agrícola La Loma (VEGA DEL OBISPO BIO Jaén PRODUCTOS ECOLÓGICOS)

(Sag T-425/23)

(2023/C 321/69)

Stævningen er affattet på spansk

Parter

Sagsøger: Consejo Regulador de la Indicación Geográfica Protegida »Aceite de Jaén« (Mengíbar, Spanien) (ved advokat F. Muñoz Calvo)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Agrícola La Loma S. Coop. Andaluza (Torreblascopedro, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Agrícola La Loma S. Coop. Andaluza

Det omtvistede varemærke: Figurmærket VEGA DEL OBISPO BIO Jaén PRODUCTOS ECOLÓGICOS — EU-varemærke nr. 18 326 674

Sagen for EUIPO: Ugyldehedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 1. juni 2023 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1119/2022-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Sagen hjemvises til appelkammeret, med henblik på at dette træffer en lovlig afgørelse om delvis ugyldighed af det omtvistede varemærke.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Processuel tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og fremprovokation af en situation, hvor sagsøgeren ikke har adgang til forsvar.
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 ved krænkelse af den offentlige orden i EU gennem manglende overholdelse af EU-lovgivningen om detailsalg af olivenolie.
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 som konsekvens af det omtvistede varemærkes iboende risiko for vildledning.
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra j), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 ved overtrædelse af fællesskabsreglerne om beskyttede geografiske betegnelser.

**Sag anlagt den 25. juli 2023 — Chiquita Brands mod EUIPO — Compagnie financière de participation
(Gengivelse af en blå og gul oval form)**

(Sag T-426/23)

(2023/C 321/70)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Chiquita Brands LLC (Fort Lauderdale, Florida, De Forenede Stater) (ved advokaterne R. Dissmann og L. Jones)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Compagnie financière de participation (Marseille, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Chiquita Brands LLC

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket (Gengivelse af en blå og gul oval form) — EU-varemærke nr. 7 497 191

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 23. maj 2023 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 2243/2021-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, og begæringen om ugyldighed forkastes, for så vidt som det omtvistede varemærke derved erklæres ugyldigt.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med sagen for EUIPO.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 4 og artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 for så vidt angår det omtvistede varemærkes iboende særpræg.

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 for så vidt angår det omtvistede varemærkes indarbejdede særpræg.

Sag anlagt den 25. juli 2023 — Hofstede Insights mod EUIPO — Geert Hofstede (HOFSTEDE INSIGHTS)

(Sag T-429/23)

(2023/C 321/71)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Hofstede Insights Oy (Helsingfors, Finland) (ved advokat A. Sevillano Orbegozo)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Geert Hofstede BV (Meppel, Nederlandene)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Geert Hofstede BV

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket HOFSTEDE INSIGHTS –EU-varemærke nr. 18 338 780

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 28. april 2023 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 2128/2022-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 25. juli 2023 — Universität Koblenz mod EACEA

(Sag T-432/23)

(2023/C 321/72)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Universität Koblenz (ved advokaterne R. Di Prato og C. von der Lühse)

Sagsøgt: Det Europæiske Forvaltningsorgan for Uddannelse og Kultur

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at det krav om tilbagebetaling i forbindelse med Grant Agreement 2012-3028 af et beløb på 197 216,97 EUR, der er gjort gældende i sagsøgtets skrivelse af 12. maj 2023 med sagsnummer EACEA/530181 (2012-3028)23D001392, ikke eksisterer.
- Det Europæiske Forvaltningsorgan for Uddannelse og Kultur tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet gjort gældende, at der til trods for fremlæggelse af relevant dokumentation ikke er sket en fuldstændig anerkendelse af godtgørelsesberettigede udgifter. Den af sagsøgeren fremlagte dokumentation og fremsatte redegørelse er i et vist omfang ikke blevet tilstrækkeligt anerkendt. De dokumentationskrav, som sagsøgte har stillet, er uforholdsmæssige og ikke i overensstemmelse med hensigten og formålet med reglerne for den omhandlede Grant Agreements.

Sag anlagt den 25. juli 2023 — Webedia Gaming mod EUIPO (GamePro)**(Sag T-433/23)**

(2023/C 321/73)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Webedia Gaming GmbH (München, Tyskland) (ved advokat O. Spieker)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket GamePro — registreringsansøgning nr. 18 181 227

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 24. maj 2023 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 1246/2022-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den meddeler afslag på klagen.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 28. juli 2023 — Almaghout mod Rådet**(Sag T-437/23)**

(2023/C 321/74)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Hala Almaghout (ved barristers M. Lester og M. Birdling og advokat G. Symeonidis)*Sagsøgt:* Rådet for Den Europæiske Union**Sagsøgerens påstande**

- Afgørelse (FUSP) 2023/1035 af 25. maj 2023 ⁽¹⁾, der opretholder opførelsen af sagsøgerens navn i bilag I til Rådets afgørelse 2013/255/FUSP som ændret og bilag II til Rådets forordning (EU) nr. 36/2012 af 18. januar 2012 som ændret (herefter »de anfægtede foranstaltninger«), annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Rådet tilpligtes at betale hendes sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort gældende, at den omstændighed, at hun er omfattet af de anfægtede foranstaltninger, er resultatet af et åbenbart urigtigt skøn fra Rådets side. Navnlig er hun ikke længere medlem af Makhloufffamilien, har ingen forbindelse til det syriske regime, har ingen indflydelse over det og udgør ikke nogen risiko for omgåelse. I modsætning til de grunde, der er anført til støtte for opførelsen af hendes navn i EU's restriktive foranstaltninger over for Syrien, er der i hendes tilfælde ikke nogen risiko for, at nogen arvede aktiver vil blive anvendt til at støtte det syriske regimes aktiviteter eller vil ende direkte i regimets besiddelse.

⁽¹⁾ EUT 2023, L 139, s. 49.

Sag anlagt den 31. juli 2023 — Lotum one mod EUIPO — Playtika Santa Monica (WORDBLITZ)**(Sag T-438/23)**

(2023/C 321/75)

*Stævningen er affattet på tysk***Parter***Sagsøger:* Lotum one GmbH (Bad Nauheim, Tyskland) (ved advokat T. Hogh Holub)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Playtika Santa Monica, LLC (Henderson, Nevada, De Forenede Stater)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger af det omtvistede varemærke:* Lotum one GmbH*Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-ordmærket WORDBLITZ — registreringsansøgning nr. 18 024 980

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 27. marts af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 1682/2021-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 31. juli 2023 — Marcandita mod EUIPO — Euronext (bnext)

(Sag T-439/223)

(2023/C 321/76)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Marcandita, SL (Madrid, Spanien) (ved advokaterne J. Gracia Albero og E. Cebollero González)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Euronext NV (Amsterdam, Nederlandene)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Marcandita, SL

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket bnext — registreringsansøgning nr. 18 309 107

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 28. april 2023 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 2111/2022-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og intervenienten tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for indsigelsesafdelingen og Fjerde Appellkammer ved EUIPO.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 27. juli 2023 — Berlin Hyp mod Afviklingsinstansen**(Sag T-440/23)**

(2023/C 321/77)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Berlin Hyp AG (Berlin, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger, M. Weber og D. Schoo)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I, II og III hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.

— Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært for det tilfælde, at Retten måtte lægge til grund, at den anfægtede afgørelse ikke har juridisk gyldighed som følge af, at Afviklingsinstansen ikke har anvendt det korrekte officielle sprog, og annulationsøgsmålet derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er uden genstand, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at den anfægtede afgørelse ikke har juridisk gyldighed.

— Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 81, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 3 i forordning nr. 1⁽²⁾, idet den ikke er affattet på det af sagsøgeren valgte sprog, nemlig tysk.
2. Andet anbringende: Afgørelsen tilsidesætter begrundelsespligten i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder⁽³⁾, og den grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse i henhold til chartrets artikel 47, stk. 1, idet der foreligger begrundelsesmangler, og idet det er praktisk umuligt at foretage domstolsprøvelse af afgørelsen.
3. Tredje anbringende: Afgørelsen tilsidesætter artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 og chartrets artikel 16, 17, 41 og 53, idet Afviklingsinstansen har fastsat det årlige målniveau fejlagtigt. Subsidiært er artikel 69 og 70 i forordning (EU) nr. 806/2014 i strid med trindhøjere retsregler.
4. Fjerde anbringende: Artikel 7, stk. 4, andet afsnit, i delegeret forordning (EU) nr. 2015/63⁽⁴⁾ er i strid med trindhøjere retsregler, for så vidt som den tillader en objektivt uhensigtsmæssig og uforholdsmæssig differentiering mellem medlemmerne af en institutsikringsordning (herefter »IPS«) samt en relativisering af IPS-indikatoren.
5. Femte anbringende: Det gøres subsidiært gældende, at afgørelsen med hensyn til fastsættelsen af IPS-indikatoren er i strid med de krav i den primære og afledte ret, der finder anvendelse.

6. Sjette anbringende: Artikel 6 i og trin 2 i bilag I til delegeret forordning (EU) 2015/63 er i strid med trindhøjere retsregler, idet de ikke følger de principper, der er opstillet i Meroni-dommen ⁽¹⁾, eftersom Kommissionen har overskredet grænserne for sine beføjelser, og eftersom de tilsidesætter princippet om beregning af bidraget, der tager passende hensyn til risikoen, proportionalitetsprincippet og princippet om en fuldstændig hensyntagen til de faktiske omstændigheder.
7. Syvende anbringende: Det gøres subsidiært gældende, at afgørelsen tilsidesætter chartrets artikel 16, 20 og 52 samt proportionalitetsprincippet, idet den for så vidt angår fastsættelsen af risikoindikatorerne i risikosøjle IV er truffet på grundlag af åbenbart urigtige skøn.
8. Ottende anbringende: Afgørelsen tilsidesætter chartrets artikel 16, 20, 41 og 52, proportionalitetsprincippet og retten til god forvaltning, idet risikojusteringen var fejlagtig.
9. Niende anbringende: Artikel 20, stk. 1, første og andet punktum, i delegeret forordning (EU) 2015/63 er i strid med trindhøjere retsregler, idet det af bestemmelsen fremgår, at en eller flere risikoindikatorer ikke skal anvendes i en ubestemt periode, såfremt de krævede oplysninger ikke indgår i et tilsynsmæssigt indberetningskrav.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning nr. 1 af 15.4.1958 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958 s. 59).

⁽³⁾ EUT 2012, C 326, s. 391.

⁽⁴⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

⁽⁵⁾ Dom af 13.6.1958, Meroni mod Den Høje Myndighed, 10/56, EU:C:1958:8.

Sag anlagt den 31. juli 2023 — Certinvest mod EUIPO — Kiddinx Studios (Tina)

(Sag T-444/23)

(2023/C 321/78)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Certinvest SRL (Păntășești, Rumænien) (ved advokat I. Speciac)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Kiddinx Studios GmbH (Berlin, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Certinvest SRL

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket Tina — registreringsansøgning nr. 18 271 155

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 17. maj 2023 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 1979/2022-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, idet sagsøgeren gives medhold i sin klage over indsigelsesafdelingens afgørelse, og EUIPO pålægges følgelig at fortsætte registreringsproceduren vedrørende det omtvistede varemærke for alle varer og tjenesteydelser.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 27. juli 2023 — UniCredit Bank mod Afviklingsinstansen**(Sag T-446/23)**

(2023/C 321/79)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* UniCredit Bank AG (München, Tyskland) (ved advokaterne F. Kruis og N. Bartmann)*Sagsøgt:* Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)**Sagsøgerens påstande**

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat otte anbringender, som er identiske med de anbringender, der er gjort gældende i sag T-410/23, BAWAG PSK mod Afviklingsinstansen.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA